

Arrest

nr. 224 970 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. QUAIRIAT *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 november 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 10 december 2015 om internationale bescherming. Op 21 december 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 december 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en geboren in het dorp Awlad, provincie Baghlan, Afghanistan.

Omdat uw oom langs moeders zijde de broer van uw vader had gedood, werd uw moeder ter compensatie door haar familie aan uw vader geschonken, als baad. Uw moeder was diens tweede vrouw en werd slecht behandeld door uw vader. Nadat u wat ouder werd, vertelde u uw vader dat hij uw moeder zo niet hoorde te slaan. Hij kon uw reactie niet aanvaarden en sloeg u ook, waarna hij u het huis uit gooide. Met wat geld van uw moeder vluchtte u weg uit Afghanistan, naar Iran. In de greep van uw smokkelaar vond u uw twee ooms langs vaders zijde terug, die u gratis voor hen lieten werken. In Iran diende u uitgedroogde waterputten opnieuw bruikbaar te maken, vaak op tientallen meters diepte. Nadat uw ooms, die illegaal in Iran verbleven, opgepakt werden door de Iraanse autoriteiten, kwam u bij uw oom langs moeders zijde, genaamd A. (...), terecht. Hij besloot dat u Iran diende te verlaten, een jaar nadat u er was aangekomen. Vanuit Iran trok u naar België, waar u als minderjarige op 10 december 2015 een verzoek op internationaal bescherming indiende.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u uw vader.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u een medische bundel neer die uw psychische problemen moeten staven.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Aangezien u minderjarig was op het moment van uw verzoek om internationale bescherming, werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door twee gespecialiseerde protection officers, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgden om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; hebben uw beide persoonlijk onderhouden plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd.

Er dient ook te worden opgemerkt dat u kampt met psychische problemen, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten. Ook diende het eerste persoonlijk onderhoud gestopt te worden omdat er een medische interventie diende te gebeuren tijdens de pauze waarna bleek dat het onderhoud mentaal te zwaar woog op u (notities persoonlijk onderhoud CGVS1, d.d. 15/02/2017, p. 10, 13-14). Tijdens het tweede onderhoud werd hier uitgebreid rekening mee gehouden en werd u meermaals gevraagd of alles nog goed ging (notities persoonlijk onderhoud CGVS2, d.d. 22/11/2017, p. 2, 4, 11, 18, 22). Ook werden u meerdere pauzes aangeboden. Beide persoonlijke onderhouden werden dan ook afgenomen door een protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om u op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; en zoals gesteld vonden de onderhouden plaats in het bijzijn van uw voogd en advocaat die meermaals in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Ook werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw psychologische problemen, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Tijdens de procedure in het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u meerderjarig. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient echter te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uw psychologische problemen worden niet betwist door het CGVS. Uw medische attesten tonen aan dat u met psychische problemen kampt en lichamelijke littekens heeft die traumatisch van aard worden geacht. De littekens worden, aldus het attest van CONSTATS asbl als typerend en zeer consistent voor uw relaas geacht. Het verslag maakt tevens melding van een (waarschijnlijk complexe) posttraumatische stressstoornis, waarbij de belangrijkste klachten slaapproblemen door nachtmerries, vermijding, angstklachten, huilbuien, herbelevingen met mogelijke dissociatieve en belangrijke concentratie- en geheugenproblemen zijn. Er wordt tevens in het attest geconcludeerd dat uw psychische problemen van dien aard zijn dat ze zeker zullen interfereren met het adequaat vertellen van een asielaanvraag. Hoewel het CGVS deze mentale problemen erkent, en eveneens wil erkennen dat u als persoon moeilijkheden heeft meegemaakt, blijkt nergens uit dit verslag dat deze problemen aan de basis liggen van uw uiterst gebrekkige en ook foutieve verklaringen over uw eigen leefwereld in Afghanistan, over uw eigen geboorteregio als over de reisroute die u heeft afgelegd van Afghanistan naar Iran, zoals verder zal worden aangetoond. Het verslag gaat evenmin in op de mate waarin uw geheugen verstoord is en wat de gevolgen ervan zijn op uw verklaringen betreffende uw asielmotieven of persoonlijke leefwereld. Er wordt enkel melding gemaakt dat uw geheugen intact lijkt maar wel anamnestic hiaten vertoont. Dat u over een zeer beperkt IQ zou beschikken, zoals aangehaald door het CLB Waasland, wordt door CONSTATS asbl zelf niet gevolgd omdat bijvoorbeeld taal- en culturele factoren alsook de eerder aangehaalde problemen een belangrijke invloed kunnen uitoefenen op deze lage score. Uit de notities van uw tweede onderhoud blijkt ook duidelijk dat u zonder omwegen of moeilijkheden hebt kunnen antwoorden op vragen betreffende uw kennis over uw eigen district of over uw directe leefwereld in het algemeen. Op sommige kennisvragen over uw eigen district in Afghanistan heeft u ook correct kunnen antwoorden, doch dient te worden vastgesteld dat, zoals verder zal worden aangetoond, u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u tot uw verklaarde vertrek daar heeft gewoond.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel

op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS2, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in Awlad, Afghanistan, tot iets meer dan een jaar voor uw komst naar België. U verklaart namelijk tot midden 2014 in Afghanistan te hebben gewoond in het rurale Baghlan, Afghanistan (vragenlijst voor niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan, d.d 29/09/2016, verblijfplaats 1).

U slaagt er echter niet in geloofwaardige verklaringen af te leggen over uw eigen leefwereld en uw eigen activiteiten toen u in Baghlan woonde. Gezien uw vertrek in 2014 moet u een leeftijd hebben gehad van 14, 15 jaar toen u Baghlan verliet. Gezien uw jonge leeftijd en psychologische problemen wordt zeker niet verwacht dat u over elk detail in uw leven gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen, toch mag worden verwacht dat u iets meer informatie zou kunnen geven over de zaken waarover u vertelt en die betrekking hebben op uw eigen leefwereld en activiteiten. Zo slaagt u erin twee families te benoemen die het dichtst tegen jullie huis woonden, de familie van An (...) en de familie van A. (...) (CGVS2, p. 5). Vreemd genoeg kunt u echter niet vertellen hoeveel zonen An (...) had (CGVS2, p. 5). Ook gepeild naar een naam van een van zijn zonen, geeft u aan dit niet te weten. Van A. (...) weet u dan weer wel dat hij twee zonen had, maar gevraagd naar hun namen, moet u daarover eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS2, p. 5). Het is totaal onwaarschijnlijk dat een Afghaanse jongen van veertien jaar, levend op het platteland, geen enkele naam kan geven van zonen van zijn naaste bureu of zelf het aantal inwoners niet weet van een huis naast het zijne. Gevraagd hoe het kwam dat u geen andere jongen kende in uw dorp, zegt u dat u met niemand een relatie had (CGVS2, p. 21). Nochtans haalt u aan dat u buiten kwam (CGVS2, p. 21), dat u op de velden werkte en stenen kapte en deze naar te bouwen huizen bracht (CGVS2, p. 7). Verwacht mag worden dat u dan toch enige personen uit uw eigen dorp zou kennen. Uw verklaring dat het problemen zou geven als u te laat thuis kwam, kan geen verklaring bieden voor deze lacune, gezien u toch wel veel activiteiten buitenshuis had.

Bovendien bent u ook niet eenduidig en geloofwaardig over uw eigen activiteiten in Awlad, de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan. Zo haalt u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud aan dat uw vader twee jerip land bezat, waarvan hij het werk uitbesteedde aan een boer (CGVS1, p. 5). Gevraagd naar uw eigen activiteiten zei u toen dat u steenkapper was en er geen andere activiteiten op nahield (CGVS1, p. 8). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud zegt u dan weer dat u zelf ook meehielp op de velden, naast uw activiteiten als steenkapper (CGVS2, p. 7). En terwijl u tijdens het eerste onderhoud perfect kon schatten dat uw vaders gronden twee jerip groot waren, zegt u tijdens uw tweede onderhoud dat het twee kleine stukken waren, maar je de omvang in de maateenheid jerip niet kent (CGVS2, p. 8). Vanzelfsprekend mag ook van u worden verwacht dat u minstens eenduidige verklaringen aflegt over uw vaders eigendommen en uw eigen activiteiten.

Gezien uw verklaringen dat u zelf ook meehielp op de velden, en u ook geloofwaardig kunt vertellen over de wijze waarop bepaalde gewassen worden geteeld, is het daarentegen uiterst merkwaardig dat de door u gegeven informatie over de momenten waarop de gewassen worden geteeld in uw regio van herkomst allerm minst strookt met de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het dossier. Vanzelfsprekend moet van u geen exacte tijdsindicatie worden verwacht, doch mag worden aangenomen dat u de oogst- en zaaimomenten van de gewassen in uw geboorteregio Baghlan wel ten opzichte van elkaar kunt inschatten en volgens de seizoenen, gezien u verklaart mee te hebben geho(...)pen. Zo verklaart u dat de rijst werd geoogst als het nog warm is. In realiteit wordt rijst geoogst vanaf oktober (CGVS2, p. 11). De aardappelen worden volgens u dan weer geoogst toen het weer wisselvallig was, terwijl volgens de info de aardappelen in Baghlan reeds geoogst worden in juli en augustus, de zomermaanden dus (CGVS2, p. 11). Zelf zegt u ook dat het behalve in de winter warm was in de andere seizoenen (CGVS2, p. 20). Bovenstaande objectieve informatie strookt dan weer evenmin met uw verklaring dat rijst in uw regio als eerste gewas werd gezaaid en als eerste gewas werd geoogst (CGVS2, p. 11).

Ook uw andere activiteiten in Baghlan, die van steenkapper, kunt u niet aannemelijk maken. U haalt aan dat u steenkapper was, de stenen met uw ezel naar te bouwen huizen bracht en muren hielp bouwen, en dit steeds in uw eigen dorp. Merkwaardig genoeg kunt u echter niet vertellen voor wie u huizen zette en wie die huizen bouwde en voor wie of met wie u dus werkte (CGVS2, p. 7-8). Gevraagd naar welke dorpeling u bijvoorbeeld eens het meeste stenen diende te brengen, zegt u dit niet te weten (CGVS2, p. 8). Daarnaast slaagt u er ook niet in te vertellen hoe een huis in het rurale Baghlan gebouwd werd, terwijl u er net bij betrokken zou zijn geweest. Zo zegt u dat er stenen als fundering gelegd werden, en dat dan het huis van modder wordt gemaakt, maar hoe die muren van modder effectief gebouwd werden, weet u niet (CGVS, p. 8). Voor iemand die mee hielp met de bouw van huizen, of er toch zeker bij betrokken was, is het weinig geloofwaardig dat die er niet in slaagt er enige informatie over te geven.

Voorts moet worden opgemerkt dat u weliswaar enkele feiten en dorpen kunt benoemen uit uw regio, maar wanneer er dan wordt op doorgevraagd blijkt dat u er amper iets over kunt vertellen. Zoals eerder gezegd, moet van een minderjarige zeker geen uitgebreide kennis worden verwacht, toch mag worden aangenomen dat hij de dorpen rondom zijn dorp correct weet te liggen en juiste verklaringen kan afleggen over de zaken die hij aanhaalt over zijn eigen regio. Het is opmerkelijk dat u daar allerm minst in slaagt. Zo slaagt u erin de naam van een school in uw regio correct te benoemen, de Mir Ghulam Rasool Sahid school, maar kunt u vreemd genoeg niet zeggen tot welke graad de jongeren naar deze school konden gaan. Frappanter nog is dat u zelfs niet weet wanneer de leerlingen uit deze school grote vakantie hadden (CGVS2, p. 6-7). U hoeft zelf geen school te hebben moeten lopen om te zien wanneer uw leeftijdsgenoten voor lange tijd niet naar school hoefden te gaan en zoals u wellicht ook voor enkele maanden dienden te werken om hun huishouden te dienen of gewoon op straat konden spelen gedurende die vakantiemaanden. Volgens de informatie in het dossier ligt deze school in het dorp genaamd Soq, terwijl u spreekt van Mirza Khel. Ook noemenswaardig is dat u weliswaar de naam van Zia-UI-Haq correct laat vallen, maar aangeeft dat deze persoon tot op het moment van uw vertrek nog tegen de overheid vocht, het districtshuis had aangevallen en de politie schrik van hem had (CGVS2, p. 17). Nochtans toont objectieve informatie in het dossier aan dat Zia-UI-Haq zich reeds in 2012 overgegeven had aan de overheid en samen met zijn strijders de wapens ingeleverd had. Hiermee geconfronteerd ontkent u deze informatie gewoonweg, wat niet ernstig is. De vaststelling dat u bepaalde informatie etaleert, maar er ofwel amper bijkomende informatie over kunt geven die nochtans meer betrekking hebben op uw leefwereld of gewoonweg foutieve informatie over vertelt, doet vermoeden dat u bepaalde informatie hebt ingestudeerd.

Voorts moet worden opgemerkt dat uw geografische kennis over uw geboortestreek nihil is. Hoewel u enkele dorpen kunt benoemen en lokaliseren, wordt toch vastgesteld dat u bepaalde kennis, die toch mag worden verwacht van iemand die er veertien jaar zou hebben gewoond, ontbeert. Wat het meest in het oog springt is uw benoeming van uw eigen district. Zo zegt u dat Awlad in het district Khost wa Feng ligt (CGVS, p.4), terwijl het district Khost wa Feng reeds in 2005 werd opgesplitst in een gelijknamig district en in de districten genaamd Farang Wa Gharu en Guzargahi Nur. Uw geboortedorp Awlad behoorde sindsdien tot het district Farang Wa Gharu. Administratief gezien is Farang Wa Gharu sindsdien een volwaardig district. Er kan worden aangenomen dat men in de volksmond nog vaak sprak van Khost wa Feng, maar gezien Farang Wa Gharu toch al van 2005, toen u een leeftijd had van 6 jaar, administratief werd opgericht is het niet aannemelijk dat u dit niet ter ore zou zijn gekomen. Straffer nog, geconfronteerd met de benaming Farang Wa Gharu doet dit bij u geen belletje rinkelen. U antwoordt na aandringen dat Farang Wa Gharu een gebied is, waarbij Farang uw gebied is en Gharu een ander

gebied is (CGVS2, p. 10). Geconfronteerd met dat andere district, Guzargahi Nur, zegt u in eerste instantie dat u hoorde van mensen dat het een gebied was, maar dat u noch weet wat voor gebied het is noch waar het gelegen is (CGVS2, p. 10). In tweede instantie zegt u nooit van Guzargahi Nur gehoord te hebben (CGVS2, p. 20). Vervolgens is het merkwaardig dat u correct kunt weergeven dat de Dash-e-Shahan moskee in Morad Shar ligt, maar u de weg naar Morad Shar niet kunt uitleggen (CGVS2, p. 6). Na heel wat omwegen kunt u enkel zeggen dat men de weg dient te nemen en het dorp Deh Toraji in dezelfde richting ligt. Naast het objectieve gegeven dat men nog enkele dorpen moet passeren en Deh Toraji niet terug te vinden is op de kaart die werd bijgevoegd in het dossier, komt uw uitleg allerm minst doorleefd over. De Hazratsahib moskee, die eveneens in Morad Shar ligt niet kent, kent u dan weer niet (CGVS2, p. 5). Ook de dorpen tussen uw dorp en Dahana Farang zijn u onbekend. U slaagt er opnieuw slechts in één dorp, genaamd Asia Saki, op te sommen, terwijl er toch heel wat dorpen op de weg van Awlad naar Dahana Farang liggen (CGVS2 p. 9). Ook Asia Saki is niet terug te vinden op de kaart. Ook zegt het nabijgelegen dorp Yamak u niets (CGVS2 p. 10). Incoherent met uw eerdere verklaring zegt u over Mirza Khel, een dorp door u genoemd wanneer u het heeft over de school, dat dit dorp op de weg naar Dahana Farang ligt (CGVS2 p. 9-10). Marza Khel ligt echter veel zuidelijker dan Dahana Farang en allerm minst op de weg vertrekkende van uw dorp. Gevraagd naar de dorpen richting Zaroy vanuit Awlad zegt u eveneens foutief dat Zaroy het enige dorp is. Voor de volledigheid moet worden gezegd dat u wel de dorpen in de richting van Aspiyan kunt benoemen (CGVS2 p. 9-10), maar dat weerhoudt er het CGVS niet van te concluderen dat uw kennis over uw eigen district ontoereikend is voor iemand die er toch tot zijn veertien of vijftien jaar zou hebben gewoond en ook heel veel buiten kwam, als steenkapper, helper bij de bouw van huizen en als landbouwer.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de wijze waarom u naar Europa bent gekomen. U legt namelijk weinig geloofwaardige en ook incoherente verklaringen af over de manier en wijze dat u vanuit uw geboortedorp Awlad naar Iran zou zijn gevlucht, over de geldsom die u de smokkelaar diende te moeten betalen en de wijze hoe u in contact bent gekomen met uw ooms in Iran.

Vooreerst is het uiterst merkwaardig dat u niet meer weet in welk seizoen u bent vertrokken of welk weer het was op het moment dat u de deur van uw ouderlijke huis achter zich dichttrok. Want, hoewel u te kennen geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u de seizoenen niet kent, dient toch te worden vastgesteld dat u deze spontaan opnoemt en wel weet wat er gebeurde in de winter en in de zomer (CGVS2, p. 8). Ook vreemd is dat u aangeeft dat er op de Salang Pass sneeuwruimers staan, maar dat u niet weet of er effectief ook sneeuw lag op het moment van uw vertrek. Uw verklaring dat u zich niet alles kunt herinneren omwille van de verschrikkelikheden en gruwelikheden die u meemaakte kan hierbij maar gedeeltelijk in rekening worden gebracht. Het betreft hier namelijk geen recapitulatie van de verschrikkelijke zaken die u heeft meegemaakt, maar een loutere waarneming van het moment waarop u Afghanistan verliet.

Over de financiering van uw vlucht legt u dan weer incoherente verklaringen af. Zo zegt u tijdens uw eerste onderhoud dat uw moeder in het geheim als kleermaakster had gewerkt en u daardoor wat geld kon meegeven (CGVS1, p. 14), terwijl u op uw tweede onderhoud verklaart dat uw moeder juwelen had verkocht (CGVS2, p. 19). Vervolgens is het weinig plausibel dat u er geen idee van heeft hoeveel geld uw moeder u in totaal had meegeven (CGVS2, p. 18). Wat u wel weet, is dat u geen geld meer had aan de grens in Nimroz om uw smokkelaar te betalen om u de grens over te helpen (CGVS2, p. 19). Wanneer echter uw auto- en busritten en hoteluitgaven worden opgeteld moet uw moeder u in totaal zo'n 1.300 tot 1.500 Afghani hebben geschonken, wat neerkomt op zo'n 30 dollar. Objectieve informatie toont namelijk aan dat een vlucht naar Iran toch al snel enkele honderden dollars kost. Verder weg uit Iran enkele duizenden. En indien u al aannemelijk zou hebben kunnen maken dat u geen geld had om een smokkelaar te betalen, is het daarentegen totaal onaannemelijk dat u er geen enkel idee van heeft hoeveel de smokkelaar vroeg om u vanuit Afghanistan Iran binnen te loodsen (CGVS2, p. 19). U zegt dat de smokkelaar u gegijzeld hield tot u hem al werkende in Iran terug zou betalen. Maar op de vraag hoeveel u hem dan in totaal diende terug te betalen (CGVS2, p. 19), of hoeveel dagen u effectief voor hem zou hebben moeten werken tot het bedrag was terugbetaald, is u totaal vreemd (CGVS2, p. 23). U weet enkel dat u 50 toman per dag verdiende, wat toen neerkwam op 0,02 dollar. Vanzelfsprekend is de door u geschetste wijze van hoe u van uw geboortedorp naar Iran bent gereisd ongeloofwaardig, waardoor er weinig geloof kan worden gehecht aan uw voorstelling alleen te hebben gereisd en gereisd te hebben vanuit Awlad.

Vervolgens kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hoe u in eerste instantie bij uw twee ooms langs vaderszijde bent terechtgekomen en in tweede instantie bij uw oom langs

moederszijde. U verklaart dat iemand waarmee u werkte u herkende en u vertelde dat uw twee ooms eveneens in Roron woonden. Hoewel u hem aanmaande hen niet te contacteren, deed die persoon het toch waarom uw ooms de volgende dag u kwamen uitkopen bij uw smokkelaar en u meenamen (CGVS2, p. 13). Het is weinig geloofwaardig dat net uw werkkameraad, waarvan u zelf nauwelijks informatie over kunt geven (CGVS2, p. 14), genoeg zou hebben gehad aan de naam van uw vader en uw plaats van herkomst om u te kunnen linken aan uw twee ooms die hij daarbovenop ook nog in zijn adressenboekje had zitten. In tweede instantie zegt u niet meer dat u ook hun namen, B. (...) en Z. (...), had vernoemd (CGVS2, p. 14). Naast de vaststelling dat het wel zeer toevallig is dat net deze persoon uw ooms zou kennen, gezien het grote aantal Afghanen in Iran, is het ook weinig geloofwaardig dat u hun namen zegt, gezien u net wou vermijden dat u in hun handen zou komen. Tot slot is ook uw ontmoeting met uw oom langs moederszijde niet geloofwaardig. Nadat uw ooms B. (...) en Z. (...) bij jullie werkgever in Iran werden gearresteerd door de Iraanse politie, zou het volstaan hebben dat u bij die werkgever de naam van uw oom langs moederszijde, A. (...), liet vallen om met hem verenigd te worden. A. (...) had namelijk nog voor dezelfde werkgever gewerkt, die hem onmiddellijk kon opbellen (CGVS2, p. 15-16). Het is gewoonweg weinig waarschijnlijk dat u tweemaal op zo een eenvoudige manier uw ooms zou hebben teruggevonden, tussen de toch wel drie miljoen Afghanen die in Iran leven. Er mag dan ook worden geconcludeerd dat er ook aan uw voorstelling hoe u een jaar in Iran hebt verbleven weinig geloof kan worden gehecht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Awlad, gelegen in het district Farang Wa Gharu van de provincie Baghlan niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afgaanse nationaliteit beschikt en eventueel wel een familiale geschiedenis heeft met de regio Farang Wa Gharu. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afgaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw

vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS, d.d. 15/02/2017, p. 2 & CGVS, d.d. 22/11/2017, p. 2 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS2, p. 22-23). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. U benadrukte echter nooit gelogen te hebben en steeds de waarheid te hebben gesproken. Ook verklaarde u nogmaals zeer jong te zijn geweest op het moment van uw vertrek en veel meegemaakt te hebben (CGVS2, p. 22). Zoals eerder in deze beslissing aangehaald hield het CGVS rekening met deze opmerkingen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afgaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Baghlan heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om

zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

De door u neergelegde documenten betreffende uw psychologische problemen werden bij aanvang van de beslissing besproken. Er dient te worden opgemerkt dat deze psychische problemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 12, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van “*het criterium van de redelijke termijn*”, van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 4 en 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 3 van het “EVRK” (verzoeker bedoelt wellicht het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag)), van artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet en van “*de leidende beginselen van UNHCR*”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.1. De verzoeker kan niet akkoord gaan met de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen toegekend worden, louter omwille van een twijfel aan de verblijfplaats van verzoeker in Afghanistan.

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2.

- 4.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

- 4.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)¹.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

Uit verder uiteengezette zal blijken dat geen afdoende verwijzingen zijn naar de individuele situatie en bepaalde essentiële aspecten van de geuite vrees van verzoekers.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

4.3. Verzoeker wenst in eerste instantie te wijzen op het feit dat de commissaris-generaal een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen.

Bovendien wenst verzoeker in huidig verzoekschrift te wijzen op alle bepalingen omtrent het belang van het kind, die niet in overweging genomen zijn. Het commissariaat-generaal heeft huidig dossier niet met de nodige voorzichtigheid behandeld, maar heeft bij de beoordeling van de vervolgingsvrees een drempel gehanteerd alsof verzoeker volwassen was.

De beslissing is kennelijk onredelijk gelet op het extreem kwetsbaar profiel van verzoeker (zie verder 4.3.1.), alsook een schending van het criterium van de redelijke termijn (zie verder 4.3.2.).

4.3.1. Kwetsbaar profiel

De commissaris-generaal is de mening toegedaan dat verzoeker geen enkel element heeft aangereikt waaruit zou blijken dat verzoeker persoonlijk een gegronde vrees heeft, noch dat hij zijn regio van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De foutieve verklaringen van verzoeker zijn toe te schrijven aan verschillende factoren.

Verder werd door zowel de voogd als de advocaat gewezen op de lage intelligentie niveau van verzoeker.

Naast het Belgische Recht kan verzoeker zich ook beroepen op het gemeenschapsrecht.

Er zijn verschillende richtlijnen die de kwetsbare profielen beschermen in het gemeenschapsrecht en rechtstreekse werking hebben in het Belgisch rechtstelsel.

Zo kan de verzoeker zich beroepen op de herschikte kwalificatierichtlijn.

De Herschikte Kwalificatierichtlijn diende omgezet te worden in het nationale recht van de lidstaten, uiterlijk op 21 december 2013 en heeft dan ook rechtstreekse werking.

Artikel 20, lid 3 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn omschrijft kwetsbare personen als volgt:
"(...)"

Reeds in de Kwalificatierichtlijn was er een omschrijving van kwetsbare personen opgenomen.

In de Herschikte Kwalificatierichtlijn wordt de lijst uitgebreid met een verwijzing naar slachtoffers van mensenhandel en personen die lijden aan een geestesziekte. Het betreft hier geen definitie als dusdanig maar veeleer een niet-limitatieve lijst van categorieën of groepen.

Dergelijke categorieke benadering is eerder illustratief en dus niet exhaustief.

Hoewel het geen exhaustieve opsomming bevat, valt verzoeker wel al onder de opsomming.

Artikel 4 van diezelfde richtlijn stelt:
"(...)"

Art.4, lid 1 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn voorziet in een gedeelde bewijslast bij de beoordeling van de asielaanvraag.

Hoewel deze samenwerkingsplicht niet werd omgezet in het Belgische asielrecht, impliceert dit evenwel niet dat deze bepaling zomaar terzijde geschoven kan worden door de asielinstanties.

De interpretatie van artikel 4, lid 1 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn werd weergegeven in de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak M.M. t. Ierland:

"Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven."

(zie: M. M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland and Attorney General, op. cit., §66)

Deze interpretatie benadrukt dat er een actieve samenwerkingsplicht rust op de asielinstanties.

In casu waar verzoeker een getraumatiseerde asielzoeker is en niet in staat is om zich steeds zeer duidelijk uit te drukken en alles chronologisch en helder uiteen te zetten, dient de commissaris-generaal dit in rekening te brengen bij de beoordeling van de aanvraag en zijn onderzoeksplicht verder moet uitoefenen.

Artikel 4, lid 3 voorziet in een individuele beoordeling bij de besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvraag, waarbij rekening dient gehouden te worden met onder andere afgelegde verklaring, de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker,...

Doordat de individuele situatie in rekening gebracht moet worden, garandeert deze norm dat bij de beoordeling rekening gehouden wordt met hoe trauma en andere vormen van mentaal lijden de invulling van het concept "gegronde vrees voor vervolging" en "ernstige schade" kunnen beïnvloeden.

Echter werd dit bij huidige beslissing niet gedaan.

Verzoeker kan ook dienstig verwijzen naar Rechtspraak.

a) Vooreerst verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald het arrest EHRM, R.J. t. Frankrijk, dd. 19 september 2013:

"De asielinstanties moeten de medische attesten grondig onderzoeken (...) zelfs indien het verhaal van de asielzoeker weinig of niet geloofwaardig is over de oorzaken en de omstandigheden van de slechte behandelingen." (EHRM, I tegen Zweden, 5 september 2013)

b) Verzoeker kan ook dienstig verwijzen naar andere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar uw Raad oordeelde dat het kwetsbaarprofiel en de impact hiervan op de asielrelaas in overweging moet genomen worden.

Zo kan verzoeker verwijzen naar het arrest met nr. 90576 van 26 oktober 2012 en het arrest met nr. 106216 van 2 juli 2013.

Het betrof 2 arresten in 1 asiëldossier. Waar het CGVS in een eerste weigeringsbeslissing oordeelde dat het asielrelaas niet geloofwaardig was, annuleerde de RvV deze beslissing bij arrest nr. 90576, 26 oktober 2012. De raad oordeelde dat verder onderzoek nodig was daar de betrokkene het slachtoffer was geweest van geweld en daaraan fysieke en psychische letsels overhield.

Bij een tweede weigeringsbeslissing van het CGVS werden de psychische en fysieke letsels niet betwist maar werd geoordeeld dat zijn mentale toestand ok was voor de weergave van zijn asielrelaas en er geloofwaardigheidsproblemen waren.

De RvV ging bij een tweede arrest (nr. 106216 van 2 juli 2013) evenwel over tot erkenning van de vluchtelingenstatus en verwees nadrukkelijk naar het kwetsbare profiel:

"Verzoeker is sedert maart 2011, vier maand na zijn aankomst in België, tot op heden in psychologische behandeling. Volgens de psycholoog verloopt de behandeling niet goed en is zijn toestand zorgelijk. Uit het CGVS-gehoor en ter terechtzitting kan inderdaad vastgesteld worden dat, zoals het psychologisch attest van 25 mei 2013 vermeldt, verzoeker zich met veel schroom en terughoudendheid uitdrukt. Anderzijds blijkt dat verzoeker, ook ter terechtzitting, eerlijk reageert op de vragen meer dan dat hij doordacht antwoordt. Verzoeker tracht geenszins zijn profiel te overdrijven maar geeft doorheen de antwoorden aan dat een cumulatieve van gebeurtenissen hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten. (...) Hij is het slachtoffer geworden van extreem willekeurig geweld en dit op jonge leeftijd. Verzoeker was geenszins voorbereid op dergelijke gebeurtenissen. (...) De medische attesten tonen dan ook de gevolgen aan van de wijze waarop verzoekers leven werd gehavend. Verzoeker stelt dan ook terecht vast dat het CGVS artikel 57/7 bis van de Vreemdelingenwet diende toe te passen." (Rvv, arrest van 2 juli 2013 met nummer 106216)

In het arrest met nummer 85159 van 24 juli 2012 ging de Raad over tot de annulatie van de beslissing van het CGVS omdat de psychologische kwetsbaarheid van impact kan hebben van het gehoor bij het CGVS en dus ook in de weergave van het asielrelaas en de RvV eerst klaarheid wenst te scheppen omtrent die impact.

"Dans l'état actuel du dossier administratif et des éléments présents au dossier de procédure, le Conseil estime ne pas pouvoir se rallier à la motivation développée dans la décision entreprise. En effet, le Conseil observe que, outre le fait de constater des symptômes précis pouvant largement entraver le bon déroulement d'une audition, le « rapport de suivi et de soutien psychologique » du requérant se prononce directement et explicitement sur l'impact de ces symptômes et de son état de vulnérabilité psychologique sur le déroulement de son audition devant la partie défenderesse. Aussi, le Conseil estime que la partie défenderesse ne pouvait pas simplement écarter ce rapport médical sans en intégrer les conclusions dans l'examen de la crédibilité des déclarations du requérant. Il estime dès lors nécessaire une nouvelle audition du requérant par la partie défenderesse et un nouvel examen des faits tenant compte de l'état psychologique du requérant »

Recent motiveerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog het volgende in haar arrest met nummer 210 029, dd. 26/09/2018, om te besluiten tot toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus:

Uit algemene informatie blijkt dat huiselijk geweld bij kinderen en minderjarigen een wijdverspreide praktijk is in Afghanistan (UNHCR, Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018). Om in aanmerking te komen voor internationale bescherming dient evenwel rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van de individuele zaak. In casu verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift met betrekking tot de oorzaak van de mishandelingen en vernederingen die, zoals hoger reeds aangehaald, niet worden betwist als volgt: "Deze onmenselijke en vernederende behandeling vloeit voort uit het enkele feit dat de verzoeker niet de biologische zoon is van zijn stiefvader. Niemand in het dorp durfde de verzoeker te helpen of in te gaan tegen de macht van zijn stiefvader. Er is voor de verzoeker dan ook geen enkele bescherming in zijn dorp tegen deze onmenselijke en vernederende behandeling. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn stiefvader een invloedrijk persoon was tegen wie slechts weinigen durfden ingaan, een element dat op zich niet betwist wordt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat met name verzoekers uitgebreide, gedetailleerde en doorleefde verklaringen over het huishoudelijk geweld waarvan hij slachtoffer is geweest en de dood van zijn stiefbroer in samenhang met de maatschappelijke positie van zijn stiefvader en het hieraan gekoppelde gebrek aan bescherming komt het gepast voor verzoeker het voordeel van de twijfel te verlenen. Verzoekers profiel gerelateerd aan de Afghaanse binnenlandse context laat toe te besluiten dat

verzoeker in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er dient hierbij te worden benadrukt dat deze bovenvermelde casus wel erg gelijkaardig is aan deze van verzoeker. Evenwel werd in casu op geen enkel ogenblik getoetst aan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, noch werd getoetst aan de UNHCR Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan.

Hoewel er wettelijke bepalingen en rechtspraak zijn die de commissaris-generaal verplichten om het kwetsbaar profiel van verzoeker in rekening te brengen, is dit niet gebeurd.

c) Die benadering door de RvV blijkt bijvoorbeeld ook in het hiernavolgend arrest dat uitdrukkelijk de kwetsbaarheid van de asielzoeker in overweging neemt, nadat een attest van de vzw Constats werd neergelegd ter ondersteuning van het detentierelaas.

"Il paraît raisonnable d'imputer les invraisemblances soulevées par la partie défenderesse au jeune âge de la partie requérante et à la détresse psychologique dont elle fait preuve, et qui est, en outre, prouvée à suffisance par les différents documents médicaux circonstanciés qu'elle dépose." (Rvv, arrest van 28 maart 2013 met nr. 100000)

Ook in de studie van UNHCR "Beyond Proof - Credibility Assessments in EU Asylum Systems", stelt UNHCR dat de individuele als contextuele omstandigheden in overweging genomen dienen te worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag;

"Interviewers and decision-makers need to keep in mind and take into account the individual and contextual circumstances of the applicant in all aspects of the examination of the application, including throughout the credibility assessment. Indeed, this constitutes a legal requirement (...) To take into account the applicant's individual and contextual circumstances, the decision-maker needs to cross geographical, cultural, socio-economic, gender, educational, and religious barriers, as well as take account of different individual experiences, temperaments and attitudes/"Research shows that stigma, a sense of shame and/or a fear of rejection by one's family and community, can inhibit disclosure of relevant information. In particular, applicants applying for international protection based on gender, sexual and gender-based violence, or their sexual orientation and/or their gender identity may feel ashamed and/or fearful of rejection by family and community."

(Zie UNHCR, "Beyond Proof - Credibility Assessments in EU Asylum Systems", Mei 2013, <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.html>)

UNHCR heeft in 2012, in het kader van de Belgische asielprocedure, een omstandig advies uitgeschreven dat specifiek de inoverwegingname van de bijzondere noden beoogt bij de beoordeling van asielaanvragen van asielzoekers, in het bijzonder voor personen die het slachtoffer zijn van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld

Terzake stelt UNHCR :

"Il convient également de rappeler que la Cour européenne des droits de l'homme n'exige pas une cohérence complète des demandeurs d'asile. La Cour accepte un certain degré d'incohérence dans les déclarations et les documents soumis par le requérant pour autant que ces incertitudes ne portent pas atteinte à la crédibilité générale de son histoire. En effet, à plusieurs reprises, la Cour a reconnu que « [...], eu égard à la situation particulière dans laquelle se trouvent souvent les demandeurs d'asile, il est fréquemment nécessaire de leur accorder le bénéfice du doute lorsque l'on apprécie la crédibilité de leurs déclarations et des documents qui les appuient. » Ainsi, la portée du principe du bénéfice du doute et la mesure dans laquelle ce principe sera appliqué aux demandeurs d'asile dépendront de chaque cas individuel. »

(zie UNHCR, Avis du Haut-Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés rendu sur pied de l'article 57/23 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers relatif à l'évaluation des demandes d'asile de personnes ayant des besoins particuliers et en particulier de personnes qui ont subi des tortures, des viols ou d'autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle, Représentation Régionale pour l'Europe de l'Ouest, mei 2012, <http://www.cbarbchv.be/Portals/0/Information%20juridique/Asile/Avis/Avis%20Besoins%20Particuliers.pdf>)

d) Het is een plicht van het commissariaat-generaal om een asielzoeker, met de nodige omzichtigheid te behandelen.

De commissaris generaal geeft zelf aan dat de Protection Officer alle elementen, die aanwezig zijn in het dossier, in rekening moet nemen. De Protection Officer moet tijdens het gehoor ook rekening houden met het individueel profiel van de asielzoeker, alsook tijdens de beoordeling van het dossier.

Zo moet ook rekening gehouden worden met mentale beperkingen. Hierbij zal ook rekening gehouden worden met de culturele achtergrond van de betrokkene, de (intellectuele) stimulering vanuit het milieu van herkomst, externe observaties, enz.

In casu is echter duidelijk dat dit niet werd gedaan.

Verzoeker is een ongeschoold persoon, heeft een zeer laag IQ, is zwaar getraumatiseerd.

Hoewel dit een eerste maal werd aangegeven bij het interview van het commissariaat-generaal, blijkt nergens uit de weerslag van het gehoor dat de Protection Officer enige aangepaste vraagtechniek heeft gebruikt.

4.3.1.1. Met betrekking tot de psychologische problemen

Het kwetsbaar profiel en de psychologische problematiek van verzoeker van werd van bij het begin van de asielaanvraag duidelijk aangegeven.

Het eerste gehoor diende ook stilgelegd te worden naar aanleiding van een erg zware paniekaanval van verzoeker.

Dit staat ook zo omschreven in het gehoorverslag:

[Medische interventie tijdens pauze. AZ kreeg een aanval tijdens de pauze. Werd naar het EHBO-lokaal begeleid. PO was niet aanwezig toen dit gebeurde. Toen PO in EHBO-lokaal kwam was er overleg met EHBO-verantwoordelijke en security. Zowel voogd als AZ gaven aan het gehoor te willen verder zetten, behoudens verdere problemen.]

De voogd gaf verder tijdens het eerste gehoor het volgende aan:

[Voogd: ik ben bang in welke toestand hij zal zijn als ik hem moet terugbrengen. We moeten nog een uur in de auto zitten.]

De voogd en advocaat sloten het eerste interview af met de volgende bemerkingen:

Meester, hebt u nog opmerkingen?

Neen. Beperkt, want het interview is niet afgerond. Maar ik wil wel opmerkingen dat hij bijzonder kwetsbaar is. Hij is minderjarig, heeft psy-problemen, is niet geschoold en heeft een heel beperkte leefwereld gehad. Die beperkte leefwereld is dan ook nog getekend door geweld. Ik wil u vragen voor het begrip aangaande zijn psychologische toestand.

Naar aanleiding van het verloop van het eerste interview en de vraag naar recente attesten van de psycholoog of psychiater over de actuele psychische toestand van verzoeker stuurde de raadsman van verzoeker verschillende mails met informatie over de ondernomen stappen in het dossier van verzoeker.

De raadsman van de verzoeker stuurde in juli 2017 de verkregen documenten met een begeleidende brief door naar het Commissariaat-generaal.

Hierin wordt het volgende uitgelegd:

"(...)

Uit de afgenomen IQ -test bleek mijn cliënt een IQ score heeft van 49 met een referentieleeftijd van 5 jaar 10 maanden. deze score wijst op een matig mentale handicap.

Mijn cliënt heeft een uiterst kwetsbaar profiel en beschikt niet over de capaciteiten om een duidelijke uiteenzetting te geven.

3. Intussen werd bij mijn cliënt onderworpen aan een zeer uitgebreid onderzoek, zowel fysisch als psychologisch.

Dokter F. C. (...) heeft een zeer uitgebreid medisch onderzoek gevoerd, in overeenstemming met de richtlijnen van het Istanbul Protocol.

Het onderzoek schetst een objectief beeld, zonder enige vooringenomenheid of van enige beïnvloeding.

In bijlage treft u het uitgebreide onderzoek aan. u zal bemerken dat het onderzoek gevoerd werd gedurende twee onderzoeksmomenten en gebaseerd is op een uitgebreid geheel van medische verslagen.

Hoewel het medisch verslag zeer duidelijk is, wens ik op een aantal zaken te wijzen, welke expliciet werden opgemerkt door de psychiater.

3.1. Vaststellingen uit het lichamelijk onderzoek

Er dient opgemerkt dat het voor cliënt te moeilijk was om zijn buik, genitale regio en benen te laten onderzoeken. De vermijding vindt vermoedelijk oorzaak in bepaalde traumatische gebeurtenissen.

Volgende littekens konden vastgesteld worden:

- Hoofdhuid pariëtaal links. Een schuin georiënteerd litteken van 3cm lengte en 3 mms breedte.

De litteken wordt toegeschreven aan een slag met een houten stok, toegebracht door zijn vader.

Het litteken wordt door de arts zeker traumatisch van aard geacht. Het litteken wordt als typerend voor het relaas van betrokkene beoordeeld.

- Rechterelleboog. Het litteken en de oudere breuk worden daarom als zeer consistent met het relaas van betrokkene beoordeeld

o Rechterwijsvinger wordt een dorsaal en distaal een gehupogigmenteerd dun langwerpig litteken van 7 mm lengte.

Verschillende andere littekens werden vastgesteld, waarover mijn cliënte zich de oorzaak niet herinnert of er niet over kan spreken.

3.2. Onderzoek naar psychiatrische problemen

Verschillende onderzoeken hebben plaatsgevonden. Hieruit bleken onderstaande vaststellingen:

Aanwezigheid van een posttraumatische stresstoornis met op de voorgrond herbeleving, vermijding, concentratieproblemen en nachtmerries.

Complexe PTSS gezin het langdurig en herhaaldelijke mishandelingen betreft. Cliënt decompenseert na confrontatie met bepaalde gebeurtenissen, vermoedelijk betreft het een belangrijke orthosympathische reactie n.a.v. een herbeleving. waarbij het moment van het fight-or-flightmechanisme opnieuw wordt beleefd, met orthosympathische symptomen als gevolg.

De vermijdingen worden waarschijnlijk veroorzaakt door bepaalde traumatische gebeurtenissen.

Omwille van sterke heropleving van de klachten en de vermijding die betrokkene vertoont om niet te moeten decompenseren is het afgeraden dat betrokkene in eerste instantie wordt geconfronteerd met de traumatische gebeurtenissen welke bij betrokkene waarschijnlijk retraumatisatie opwekken. Vermoedelijk is eerst een zogenaamde stabilisatie- en psychoeducatiefase nodig vooraleer verdere traumabehandeling (met eventuele exposure of blootstelling ins een vertrouwelijke omgeving) mag gebeuren.

Retraumatisatie zonder deze therapeutische component is bij betrokkene niet wenselijk.

De psychiatrische symptomen zijn door hun aard en inhoud zeer consistent met het relaas van betrokkene.

- 3.3. Aanwijzingen en conclusie

De psychische problemen zijn van die aard dat ze zeker zullen interfereren met het adequaat vertellen van het asielrelaas.

Vermoedelijk zijn is nog niet de volledige hoegrootheid van de mishandelingen aanbod gekomen.

De geobserveerde lichamelijk en psychiatrische klachten vertonen extreme consistente met de ingezien medische en psychologische dossiers.

De geobserveerde littekens zijn zeer consistent en typerend voor het relaas van betrokkene.

Ook de psychiatrische symptomen zijn door hun aard en inhoud zeer consistent met het relaas van betrokken.

Zowel uit het onderzoek; de heteroamnese als uit de ingezien documenten blijkt dat er psychische problemen van die aard en ernst waren en nog steeds zijn dat ze zeker zullen interfereren met het vertellen van het asielrelaas.

4. Graag had ik erop gewezen dat een gespecialiseerd arts de vaststelling maakt dat de heer P. (...), gelet op zijn kwetsbaar profiel, moeilijk hoorbaar is en het afgeraden wordt om hem met specifieke traumatische gebeurtenissen te confronteren.

Gelet op de vastgestelde problematiek, wens ik op een aantal wetsartikelen, bepalingen en principes te wijzen, welke zeker in overweging moeten genomen worden bij de behandeling van huidige asielaanvraag.

In casu is de heer P. (...) een uiterst kwetsbaar profiel. Hij is een minderjarige, die in het verleden reeds zwaar mishandeld werd en te kampen heeft met zware psychologische problemen.

(...)"

In de weigeringsbeslissing wordt het volgende gesteld met betrekking tot de problemen van verzoeker:

Uw psychologische problemen worden niet betwist door het CGVS. Uw medische attesten tonen aan dat u met psychische problemen kampt en lichamelijke littekens heeft die traumatisch van aard worden geacht. De littekens worden, aldus het attest van CONSTATS asbl als typerend en zeer consistent voor uw relaas geacht. Het verslag maakt tevens melding van een (waarschijnlijk complexe) posttraumatische stressstoornis, waarbij de belangrijkste klachten slaapproblemen door nachtmerries, vermijding, angstklachten, huilbuien, herbelevingen met mogelijke dissociatieve en belangrijke concentratie- en geheugenproblemen zijn. Er wordt tevens in het attest geconcludeerd dat uw psychische problemen van dien aard zijn dat ze zeker zullen interfereren met het adequaat vertellen van een asielaas. Hoewel het CGVS deze mentale problemen erkent, en eveneens wil erkennen dat u als persoon moeilijkheden heeft meegemaakt, blijkt nergens uit dit verslag dat deze problemen aan de basis liggen van uw uiterst gebrekkige en ook foutieve verklaringen over uw eigen leefwereld in Afghanistan, over uw eigen geboorteregio als over de reisroute die u heeft afgelegd van Afghanistan naar Iran, zoals verder zal worden aangetoond. Het verslag gaat evenmin in op de mate waarin uw geheugen verstoord is en wat de gevolgen ervan zijn op uw verklaringen betreffende uw asielmotieven of persoonlijke leefwereld. Er wordt enkel melding gemaakt dat uw geheugen intact lijkt maar wel anamnestic hiaten vertoont. Dat u over een zeer beperkt IQ zou beschikken, zoals aangehaald door het CLB Waasland, wordt door CONSTATS asbl zelf niet gevolgd omdat bijvoorbeeld taal- en culturele factoren alsook de eerder aangehaalde problemen een belangrijke invloed kunnen uitoefenen op deze lage score. Uit de notities van uw tweede onderhoud blijkt ook duidelijk dat u zonder omwegen of moeilijkheden hebt kunnen antwoorden op vragen betreffende uw kennis over uw eigen district of over uw directe leefwereld in het algemeen. Op sommige kennisvragen over uw eigen district in Afghanistan heeft u ook correct kunnen antwoorden, doch dient te worden vastgesteld dat, zoals verder zal worden aangetoond, u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u tot uw verklaarde vertrek daar heeft gewoond.

Verder stelt het Commissariaat-generaal ook:

moment van uw vertrek. Uw verklaring dat u zich niet alles kunt herinneren omwille van de verschrikkelikheden en gruwelikheden die u meemaakte kan hierbij maar gedeeltelijk in rekening worden gebracht. Het betreft hier namelijk geen recapitulatie van de verschrikkelijke zaken die u heeft meegemaakt, maar een loutere waarneming van het moment waarop u Afghanistan verliet.

Het Commissariaat-generaal stelt dus zelf de psychologische problemen van verzoeker niet te betwisten.

De motivering gaat verder door over te nemen wat in de voorgelegde medische attesten wordt vastgesteld, o.a. "het verslag maakt tevens melding van een (waarschijnlijk complexe) posttraumatische stressstoornis, waarbij de belangrijkste klachten slaapproblemen door nachtmerries, vermijden, angstklachten, huilbuiten, herbelevingen met mogelijke dissociatieve en belangrijke concentratie- en geheugenproblemen zijn".

Ondanks deze erg omstandige beschrijving gaat het Commissariaat-generaal simpelweg verder door te stellen nergens uit het verslag blijkt dat deze problemen aan de basis liggen van de uiterst gebrekkige en ook foutieve verklaringen over de eigen leefwereld van verzoeker in Afghanistan en dat het verslag evenmin ingaat op de mate waarin het geheugen van verzoeker verstoord is en wat de gevolgen ervan zijn op de verklaringen betreffende de asielmotieven of persoonlijke leefwereld.

Deze motivering is absoluut onredelijk en onaanvaardbaar.

Dissociatie is een 'aandoening waarbij psychische functies (geheugen, identiteit, waarneming), die onder normale omstandigheden geïntegreerd zijn in het bewustzijn, afgesplitst of gedissocieerd zijn'.

Gelet op de verschillende symptomen van verzoeker kan gedacht worden aan dissociatieve amnesie wat bestaat uit één of meer episodes van onvermogen zich belangrijke persoonlijke gegevens te herinneren. meestal van traumatische of stressveroorzakende aard. die te uitgebreid is om verklaard te kunnen worden door gewone vergeetachtigheid. Hierbij is voornamelijk het declaratief geheugen verstoord wat vaak aanzien wordt als 'gaten in de tijd' of 'black outs'.

Dissociatie kan komt voor bij psychische stoornissen zoals het Post-Traumatisch Stress Syndroom (PTSS).

(zie <https://www.depsycholoog.nl/dissociatieve-stoornis/> en DSM-IV)

Verzoeker onderging een IQ-test en een diepgaand medisch-psychologisch-psychisch onderzoek.

Verzoeker was op het ogenblik van zijn asielaanvraag nog een zeer jong kind, die frequent aan mishandeling werd blootgesteld. Dit kan gestaafd worden door objectieve factoren. Verschillende medische attesten staven het feit dat de verzoeker reeds is blootgesteld aan foltering. Deze bewijzen dienden dan ook in overweging genomen te worden bij het beoordelen van de asielaanvraag.

Naast zijn minderjarigheid, heeft ook de psychologische toestand van verzoeker een belangrijke invloed op de capaciteiten om zijn vluchtrelaas éénduidig uiteen te zetten.

Dit blijkt duidelijk uit het medisch rapport.

a) Dat een psychologische toestand van een asielzoeker een invloed kan hebben op de weergave van zijn asielrelaas en op zijn geheugen, wordt tevens bevestigd in verschillende literatuur.

"Frequently, typical post-traumatic symptoms are misinterpreted as signs that the claimant's story is not credible. Omissions of an event like rape are commonly considered to be evidence that it probably did not happen, a judgment that ignores the personal and social consequences of such disclosures. In the case of a young Congolese woman, the Board Members could not understand her non-disclosure of rape even if her previous disclosure of this event had had devastating consequences for her: her husband abandoned her and her father had been assassinated because he intended to ask for her aggressors to be brought to justice."

(C. Rousseau, e.a., *The Complexity of Determining Refugeehood*)

BCHV-CBAR, die een uitgebreid onderzoek heeft gedaan naar het gevolg van trauma en psychologische problemen op de asielprocedure kwam overduidelijk tot de vaststelling dat psychiatrische en psychologische problemen een negatieve impact kunnen hebben op de weergave van de traumatische herinneringen en aldus op de individuele bekwaamheid om het asielrelaas te vertellen. (zie "Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure", Juni 2014,; <http://www.cbarbchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/CBARAnalysepsy.pdf>)

b) Het Procedurehandboek van UNHCR wijst erop dat het interviewer! van een persoon met mentale problemen een obstakel kan zijn voor een normaal onderzoek van de asielaanvraag. Dit mag natuurlijk niet beletten dat een dergelijk persoon als vluchteling erkend kan worden, waardoor andere onderzoekstechnieken vereist zijn.

UNHCR raadt dan ook aan dat de interviewer in dergelijke situaties, in de mate van het mogelijke, het advies inwint van een arts. Een medisch rapport kan immers verduidelijking verschaffen over de aard en de graad van de geestesziekte en tevens een beoordeling geven of de asielzoeker in staat is om zijn asielaanvraag voor te stellen.

In casu heeft de verzoeker, gelet op het ontbreken van de psy-cel, zelf de nodige stappen ondernomen om de ernst van zijn psychische problematiek in kaart te brengen door meerdere verslagen en rapporten over zijn psychologische en mentale toestand voor te leggen.

In casu heeft de arts, in overeenstemming met het Istanbulprotocol, duidelijk weergegeven dat de psychische stoornis van verzoeker zeer ernstig is en bovendien een obstakel vormt om een eenduidig relaas uiteen te zetten.

c) Ook stelt UNHCR in de studie van UNHCR "Beyond Proof - Credibility Assessments in EU Asylum Systems", dat de individuele als contextuele omstandigheden in overweging genomen dienen te worden bij het onderzoek van elke asielaanvraag;

"Interviewers and decision-makers need to keep in mind and take into account the individual and contextual circumstances of the applicant in all aspects of the examination of the application, including throughout the credibility assessment. Indeed, this constitutes a legal requirement (...) To take into account the applicant's individual and contextual circumstances, the decision-maker needs to cross geographical, cultural, socio-economic, gender, educational, and religious barriers, as well as take account of different individual experiences, temperaments and attitudes." Research shows that stigma, a sense of shame and/or a fear of rejection by one's family and community, can inhibit disclosure of relevant information. In particular, applicants applying for international protection based on gender,

sexual and gender-based violence, or their sexual orientation and/or their gender identity may feel ashamed and/or fearful of rejection by family and community."

(Zie UNHCR, "Beyond Proof - Credibility Assessments in EU Asylum Systems", Mei 2013, <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.html>)

d) UNHCR heeft in 2012, in het kader van de Belgische asielprocedure, een omstandig advies uitgeschreven dat specifiek de inoverwegingname van de bijzondere noden beoogt bij de beoordeling van asielaanvragen van asielzoekers, in het bijzonder voor personen die het slachtoffer zijn van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld.

Terzake stelt UNHCR :

"Il convient également de rappeler que la Cour européenne des droits de l'homme n'exige pas une cohérence complète des demandeurs d'asile. La Cour accepte un certain degré d'incohérence dans les déclarations et les documents soumis par le requérant pour autant que ces incertitudes ne portent pas atteinte à la crédibilité générale de son histoire. En effet, à plusieurs reprises, la Cour a reconnu que « [...], eu égard à la situation particulière dans laquelle se trouvent souvent les demandeurs d'asile, il est fréquemment nécessaire de leur accorder le bénéfice du doute lorsque l'on apprécie la crédibilité de leurs déclarations et des documents qui les appuient. » Ainsi, la portée du principe du bénéfice du doute et la mesure dans laquelle ce principe sera appliqué aux demandeurs d'asile dépendront de chaque cas individuel. »

(zie UNHCR, Avis du Haut-Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés rendu sur pied de l'article 57/23 bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers relatif à l'évaluation des demandes d'asile de personnes ayant des besoins particuliers et en particulier de personnes qui ont subi des tortures, des viols ou d'autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle, Représentation Régionale pour l'Europe de l'Ouest, mei 2012, <http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Information%20juridique/Asile/Avis/Avis%20Besoins%20Particuliers.pdf>)

e) Verder blijkt dat de UNHCR-principes inzake bewijslast en Note on Standard and Burden of Proof bevestigen dat enkel een zekere graad van waarschijnlijkheid dient te worden aangetoond.

Hieruit blijkt dus dat asielrecht niet vereist dat het asielrelaas met "zekerheid" wordt aangetoond door de asielzoeker maar dat een zekere mate van "waarschijnlijkheid" aldus kan volstaan:

"Similarly in refugee claims, there is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant. The adjudicator needs to decide if, based on the evidence provided as well as the veracity of the applicant's statements, it is likely that the claim of that applicant is credible. (...) This jurisprudence largely supports the view that there is no requirement to prove the wellfoundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness", persecution must be proved to be reasonably possible."

(UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims §8 en §17)

Dit principe is in casu zeer belangrijk.

Bij asielzoekers wiens trauma een impact heeft op hun geheugen en zij niet in staat zijn een coherent en consistent asielrelaas af te leggen, rust immers een hogere bewijslast op de asielinstanties.

Het feit dat de door verzoeker neergelegde stavende bewijsstukken aantonen dat de mentale en psychologische toestand maar ook zijn fysieke letsels consistent zijn met zijn asielrelaas toont deze waarschijnlijkheid dan ook voldoende aan.

f) Tevens wijst UNHCR erop dat vervolging en mishandeling in het verleden een zeer sterke aanwijzing vormt voor een risico op vervolging in de toekomst tenzij de situatie in het land van herkomst aanzienlijk is verbeterd.

(UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, §19)

Gelet op de door verzoeker voorgelegde medische attesten, die zijn mishandeling staven, kan verzoeker zich dus zeker beroepen om deze bepaling omtrent de omkering van de bewijslast.

Deze bepaling is ook terug te vinden in artikel 4, lid 4 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn en werd omgezet in art. 48/7 van de Vreemdelingenwet.

*In casu het artikel 4, lid 4 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn stelt dat:
"(...)"*

Het gegeven dat een persoon al ernstige vervolging heeft ondergaan in het verleden, dient aldus geïnterpreteerd te worden als een duidelijke indicatie van toekomstige vervolging.

Deze bepaling werd ook omgezet in het artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet

Hieruit vloeit een omkering van de bewijslast voort; het is aan de asielinstanties om aan te tonen dat de vervolging of de schade zich niet meer zal voordoen in de toekomst.

Belangrijk is om hierbij te verwijzen naar het belang van een individuele beoordeling.

In casu zal het CGVS op individuele basis, moeten aantonen waarom de eerdere vervolging of schade zich niet opnieuw zal voordoen bij de verzoeker.

Extreme voorzichtigheid dient aldus aan de dag gelegd te worden bij de evaluatie van "goede redenen".

g) De verzoeker heeft een medisch attest voorgelegd, welke geschreven werd conform het protocol van Istanbul.

Het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waarborgt ook de rechten van de kwetsbare profielen en stelt specifiek dat medische attesten in overweging moeten genomen worden.

*Artikel 23, §1 stelt:
"(...)"*

h) Ook kan verwezen worden naar rechtspraak.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald het arrest EHRM, R.J. t. Frankrijk, dd. 19 september 2013:

"De asielinstanties moeten de medische attesten grondig onderzoeken (...) zelfs indien het verhaal van de asielzoeker weinig of niet geloofwaardig is over de oorzaken en de omstandigheden van de slechte behandelingen." (EHRM, I tegen Zweden, 5 september 2013)

Deze rechtspraak wordt ook toegepast door de RVV:

"Medische documenten moeten met de nodige voorzichtigheid worden onderzocht. De medische vaststellingen zijn gestoeld op een bredere basis van louter de verklaringen van verzoeker. De arts heeft alle objectieve symptomen van PTSS vastgesteld." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 20 februari 2014, nr. 119.223)

i) Verzoeker heeft wel degelijk een effectieve vervolgingsvrees en zijn vrees is bovendien nog steeds actueel.

Verzoeker kreeg op datum van 21/12/2018 een negatieve beslissing.

Uit de opmerkingen van zowel de advocaat als de voogd blijkt duidelijk dat er twijfels zijn over de intelligentie van verzoeker. Dit werd later bovendien gestaafd door een IQ test. Hieruit bleek dat verzoeker een IQ score heeft van 49, met een referentieleeftijd van 5 jaar en 10 maanden. Deze score wijst bovendien op een matig mentale handicap.

Het Commissariaat-generaal heeft niet voldaan aan haar onderzoeksplicht aangezien hier duidelijk onvoldoende rekening mee werd gehouden.

Verzoeker betreurt dan ook enorm met hoe het Commissariaat-generaal is omgegaan met de voorgelegde stukken en argumenten.

j) Verzoeker wenst in huidig verzoekschrift te wijzen op verschillende rechtsbepalingen eigen aan het kind, die niet in overweging genomen zijn.

Het commissariaat-generaal heeft huidig dossier niet met de nodige voorzichtigheid behandeld, maar heeft bij de beoordeling van de vervolgingsvrees een drempel gehanteerd alsof verzoeker volwassen was.

- 4.3.1.2. Met betrekking tot de minderjarigheid:

Verzoeker was op het ogenblik van zijn asielaanvraag een niet-begeleide minderjarige. Verzoeker zijn extreem kwetsbaar profiel staat onomstotelijk vast.

In de weigeringsbeslissing wordt hieromtrent gemotiveerd dat gelet op het feit dat verzoeker inmiddels meerderjarig werd de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind niet op hem kan worden toegepast.

Verzoeker kan het hier evenwel absoluut niet mee eens zijn, daar het door eigen toedoen van het Commissariaat-generaal is dat het dossier zo lang aansleepte. Zie hieromtrent verder onder punt 4.3.2. criterium van redelijke termijn.

Om deze reden wenst verzoeker alsnog te zijn kwetsbaar profiel als minderjarige asielaanvrager te benadrukken.

a) Hoewel er geen juridische definitie van kwetsbaarheid bestaat, dient opgemerkt dat asielzoekers in het algemeen reeds een kwetsbare groep vormen en de minderjarige kinderen hierbij een extra kwetsbare groep vormen.

Er zijn verschillende bepalingen dewelke de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden.

Artikel 20 lid 3 van de herschikte kwalificatierichtlijn definieert de groep kwetsbare problemen als volgt: "(...)"

Verder verplicht hetzelfde artikel de lidstaten om bij de beoordeling en de besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvragen de specifieke situatie van kwetsbare personen in overweging te nemen.

Ook de vreemdelingenwet kwalificeert niet begeleide minderjarigen als kwetsbare profielen "de begeleide als de niet-begeleide minderjarige, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstiger vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan"

b) De asielinstanties zijn verplicht deze kwetsbaarheid in overweging te nemen.

Artikel 4§1 van het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS bepaalt als volgt: "(...)"

Hoewel verzoeker een uitermate kwetsbaar profiel heeft, is dit niet afdoende in overweging genomen.

De beslissing zou een beslissing kunnen zijn dewelke in hoofde van een volwassen persoon is genomen. Ondanks het kwetsbare profiel van verzoeker wordt een ontzettend hoge vervolgingsdrempel geëist.

c) Verzoeker is als een minderjarige alleen op de vlucht moeten slaan en behoort -zoals reeds opgemerkt hierboven- tot één van de meest kwetsbare groepen in de asielprocedure.

In dit verband is het beginsel van het hoger belang van het kind een algemeen expliciet beginsel, dat over heel de procedure toepasbaar moet zijn.

Hoewel het hoger belang in verschillende verdragen en wetsbepalingen wordt gewaarborgd, lijkt het hoger belang in huidige beslissing niet overweging zijn genomen.

Verzoeker kan dienstig verwijzen naar onder andere artikel 3 EVRK, artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het artikel 20, lid 5 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn, artikel 22bis van de Grondwet en tot slot artikel 14 van het KB van de procedure voor het CGVS.

Alle bepalingen stellen dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn bij het nemen van elke beslissing en zelfs heel specifieke dat bij het commissaris-generaal het hoger belang van het kind de doorslaggevende overweging moet zijn gedurende het onderzoek.

In casu is het hoger belang nooit in overweging genomen, laat staat dat het een doorslaggevende overweging zou geweest zijn.

De loutere standaardmotivering dat er bijzondere procedurele noden werden vastgesteld en dat door het toewijzen van een gespecialiseerde protection officer er rekening werd gehouden met de jeugdige leeftijd kan hierbij niet voldoende zijn. Dit te meer er duidelijk uit de weigeringsbeslissing blijkt dat de alsnog een ontzettend hoge drempel wordt vooropgesteld, waarbij duidelijk vragen worden gesteld waarop verzoeker gelet op zijn kwetsbaar profiel als minderjarige met ernstige psychologische problemen niet aan kon voldoen.

Het onderzoek naar het asielrelaas is niet specifiek toegepast op de noden van een minderjarige. Er wordt te veel geëist van verzoeker. De drempel voor het beoordelen van de vervolgingsvrees mag niet zo hoog zijn.

Er dient benadrukt dat de vervolgingsdrempel bij een kind lager ligt.

Hoewel verzoeker gedetailleerd kon vertellen over de problemen die hij zelf had meegemaakt, over zijn dagelijks leven, zijn herkomst en bovendien nog stavingsstukken voorlegt, meent het commissariaat-generaal dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen dat hij een vervolgingsvrees zou hebben.

Door de erg beperkte kennis van verzoeker over zijn dorp, regio en de personen in zijn netwerk wordt door de commissaris-generaal uitgegaan dat verzoeker niet meewerkt en komt men tot de conclusie dat verzoeker de waarheid niet zou vertellen.

Er wordt aldus absoluut helemaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker als minderjarige die leed onder de zware mishandelingen door zijn vader thuis niet geneigd was om veel buiten te komen. Voor verzoeker waren de omstandigheden thuis danig psychologisch zwaar - hetgeen ook gestaafd wordt door de psychologische rapporten - dat confrontatie met dit verleden ervoor zorgt dat verzoeker in een 'vluchtreactie' raakt, en niets meer van informatie kan geven. Dit laatste werd bovendien ook voor gewaarschuwd door de psychiater, doch opnieuw koos het commissariaat-generaal ervoor hier helemaal geen rekening mee te houden, en verzoeker toch te confronteren met als resultaat dat verzoeker inderdaad geen verdere informatie kon geven over zijn rechtstreekse omgeving, de oorzaak van zijn psychologisch ernstige problematiek.

Bijgevolg legt de commissaris-generaal de vervolgingsdrempel veel te hoog. Het is niet in het hoger belang van het kind, om verzoeker in casu niet het voordeel van de twijfel te geven.

Het rechtsbeginsel is op meerdere vlakken geschonden.

d) Verzoeker kan ook dienstig verwijzen naar de leidende beginselen van UNHCR.

In de context van de analyse ten gronde onderzoeken de Leidende Beginselen eerst het begrip "gegronde vrees voor vervolging".

UNCHR wijst erop dat het hoger belang van het kind een schadebeoordeling vanuit het oogpunt van het kind vereist stelt specifiek dat "Ill-treatment which may not rise to the level of persecution in the case of an adult may do so in the case of a child"

(UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, §10)

Daarom moet de vervolgingsdrempel op het kind worden afgestemd en dit impliceert dat de drempel moet verlaagd worden.

Verder moet er ook rekening worden gehouden met objectieve factoren (analyse van kindspecifieke situaties in het land van herkomst) en subjectieve factoren (leeftijd, herkomst van familie, klasse, kaste, gezondheid, opvoeding/onderwijs, inkomen, etc.) bij het nagaan of er in hoofde van het kind een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Het is eveneens essentieel de normen van het IVRK en andere internationale instrumenten die betrekking hebben kinderen te analyseren bij de statusbepaling.

(UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, §11-12)

Er dient benadrukt dat UNHCR ook een de toepassing maakt van het voordeel van de twijfel bij minderjarige asielzoekers.

Louter omdat verzoeker weinig tot geen informatie kon geven met betrekking tot zijn herkomst - gelet op zijn psychologisch lijden - wordt zijn relaas afgedaan als onwaarschijnlijk en wordt hem een gebrek aan medewerking verweten.

Verzoeker is echter de mening toegedaan dat in casu een toepassing moet gemaakt worden van het voordeel van de twijfel, zoals trouwens voorgeschreven in dergelijke dossiers.

UNHCR bepaalt expliciet dat het voordeel van de twijfel ruim moet worden toegepast:

"if the will of parents cannot be ascertained or if such will is in doubt or in conflict with the will of the child, then the examiner, in cooperation with the experts assisting him, will have to come to a decision as to the well-foundedness of the minor's fear on the basis of all the know circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt"

(UNHCR, 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under 1951 Conventino and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, §219.)

Verzoeker heeft wel verteld over de zaken die hij zelf heeft meegemaakt, de geweldplegingen van zijn vader op hem en zijn moeder en de oorzaak voor zijn psychologische problemen. Wellicht waren de zaken waarover verzoeker nog kon vertellen slechts het topje van de ijsberg.

Het commissariaat-generaal focust zich vooral op de informatie die verzoeker niet weet en gaat volledig voorbij aan de informatie die verzoeker wel geeft.

Dit is echter absoluut onredelijk.

e) Verder wenst verzoeker op de gedeelde bewijslast te wijzen.

Verzoeker heeft zelf zijn medewerkingsplicht volbracht. Hij heeft gedurende zijn gehoor in overeenstemming met zijn capaciteiten, zoveel mogelijk informatie gegeven.

Echter rust op het CGVS ook een zekere bewijslast.

UNHCR heeft in zijn leidende beginselen duidelijk aan dat bij een NBMV de onderzoeksplicht van het CGVS hoger ligt, gelet op het feit dat het kind niet over de ervaring beschikt van een volwassene om zijn aanvraag uiteen te zetten.

UNHCR stelt letterlijk het volgende:

"(...) it may be necessary for a n examiner to assume a greater burden of proof in children's claims, especially if the child concerned is unaccompanied. If the facts of the case cannot be ascertained and/or the child is incapable of fully articulating, his/her claim, the examiner needs to make a decision on the basis of all know circumstances, which may call for a liberal application of het benefit of the doubt"

In casu werd de onderzoeksplicht helemaal niet nageleefd.

De commissaris-generaal is heel gemakkelijk tot het besluit gekomen dat verzoeker zijn vrees niet overtuigde, zonder zelf enig verder onderzoek te voeren naar de ingeroepen feiten.

In casu warden geen enkel van bovenstaande beginselen nageleefd.

Dat bovenstaande aangehaalde principes van belang zijn, blijkt ook reeds uit rechtspraak.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds verschillende arresten gevelde waarbij de beslissingen van het CGVS werden vernietigd op grond van de bovenstaande principes van UNHCR met betrekking tot minderjarigen in verband met de bewijslast en het voordeel van de twijfel om de aanspraak op een lager niveau van geloofwaardigheid te rechtvaardigen.

RvV, arrest nr. 90.402, 26 januari 2012. Zie eveneens: RvV, arrest nr. 94.315, 21 december 2012 ; RvV, arrest nr. 73.926, 26 januari 2012; maar ook RvV, arrest nr. 198 522, 24 januari 2018.

4.3.2. Criterium van de redelijke termijn

In navolging van hetgeen hierboven werd uiteengezet dient er te worden benadrukt dat het Commissariaat-generaal verzoeker onredelijk lang liet wachten om een beslissing te nemen in de asielpcedure van verzoeker.

Verzoeker vroeg asiel aan op datum van 10/12/2015. Hij werd voor het eerst uitgenodigd voor een gehoor op 15/02/2017, meer dan 1 jaar na zijn asielaanvraag.

Vervolgens werd verzoeker opnieuw gehoord op 22/11/2017. Er dient aldus benadrukt te worden dat verzoeker als minderjarige pas 2 (!) jaar na zijn asielaanvraag deugdelijk werd gehoord door het CGVS.

Alsof dit nog niet erg genoeg was kreeg de verzoeker, die intussen meerderjarig werd, pas op 21/12/2018 - dus ruim één jaar na zijn gehoor - een weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal !!!

Deze gegevens in combinatie met de vaststelling dat verzoeker een erg kwetsbaar profiel heeft, waarbij dergelijke onzekerheden nog veel meer impact hebben op het psychisch welbevinden, kan absoluut niet als redelijk worden aanzien en verzoeker ervaart dit dan ook als een gebrek aan respect en menselijke behandeling.

Nergens in de beslissing staat te lezen dat het dossier van verzoeker bijzonder complex was, noch dat er redenen waren om bijkomend onderzoek te voeren die een overschrijding van de redelijke termijn konden verantwoorden.

De redelijke termijn werd hier duidelijk niet gerespecteerd.

4.3. Verzoeker heeft op meerder principes kunnen wijzen die niet werden toegepast.

Nergens uit de beslissing blijkt dat er effectief met zijn kwetsbaar profiel als minderjarige maar ook als psychologisch getraumatiseerd persoon rekening werd gehouden of het hoger belang van het kind en de voordeel van de twijfel in rekening gebracht werden

De loutere algemene formulering dat er rekening gehouden is met de minderjarigheid, is geen afdoende motivering

4.4. Hoewel de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan zij wel in casu oordelen in volheid van bevoegdheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het Commissariaat-generaal op onredelijke wijze de verklaringen van de verzoeker niet afdoende heeft in rekening gebracht en te snel tot het besluit is gekomen dat er in hoofde van verzoekers geen nood is aan bescherming.

Bijgevolg kan uw Raad wel overgaan tot het toekennen van de vluchtelingenstatus, en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

Ondergeschikt verzoekt de verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de Commissaris-Generaal nu verzoeker over nieuwe informatie beschikt, welke zijn vervolgingsvrees onderbouwen en bovendien de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan dient beoordeeld te worden.”

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een schrijven aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) (stuk 3);
- een verslag van de psycho-pedagogisch consulente van het CLB Waasland van 21 maart 2017 (stuk 4);
- een verslag van CONSTATS asbl van 31 mei 2017 (stuk 5);
- een artikel uit De Psycholoog over dissociatieve stoornissen (stuk 6)

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 12 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de

toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verblijf in het dorp Awlad in de provincie Baghlan tot iets meer dan een jaar voor zijn komst naar België. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker er niet in slaagt geloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn eigen leefwereld en zijn eigen activiteiten toen hij in Baghlan woonde, dat (ii) verzoeker amper iets kan vertellen over enkele feiten en dorpen uit zijn regio, dat (iii) verzoekers geografische kennis over zijn geboortestreek *nihil* is, en dat (iv) verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de wijze waarop hij naar Europa is gekomen. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde verblijf in het dorp Awlad, gelegen in het district Farang Wa Gharu van de provincie Baghlan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan de feiten die verzoeker er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Voorts oordeelt de commissaris-generaal dat op passende wijze is tegemoet gekomen aan verzoekers bijzondere procedurele noden. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Voor zover verzoeker in het onderhavige verzoekschrift tracht aan te tonen dat de redelijke termijn is overschreden, wordt er op gewezen dat hij niet aantoon – en de Raad ziet niet in – welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en het beweerde risico op ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn aanvraag, zoals bijvoorbeeld omtrent de aangevoerde psychische problemen. Voor het overige is de loutere lange duur van de procedure in het kader van het verzoek om internationale bescherming in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn namelijk geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten of opleggen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde of redelijke termijn werd afgehandeld.

2.3.6. Beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Verzoeker geeft in het verzoekschrift een uitgebreid betoog over het hoger belang van het kind, benadrukt dat hij bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming minderjarig was, betoogt dat het CGVS het onderzoek tijdens de procedure niet aanpaste aan zijn noden als minderjarige en verwijt de commissaris-generaal dat deze hem in de bestreden beslissing beschouwt als een volwassene en nalaat het hoger belang van het kind mee in overweging te nemen.

Dat het onderzoek tijdens de procedure niet zou zijn aangepast aan verzoekers noden als minderjarige, kan echter niet worden gevolgd.

Vooreerst beperkt verzoeker zich in dit kader tot een bijzonder algemeen betoog en tot het eenvoudigweg poneren van het gegeven dat de procedure niet aan zijn noden zou zijn aangepast. Hij

laat echter na dit ook maar enigszins *in concreto* te onderbouwen en toont geheel niet aan dat, waar, waarom of op welke wijze er in de loop van de procedure onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn leeftijd.

Te deze wordt in de bestreden beslissing blijkens de stukken in het administratief dossier bovendien met recht gemotiveerd:

“Aangezien u minderjarig was op het moment van uw verzoek om internationale bescherming, werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door twee gespecialiseerde protection officers, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgden om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; hebben uw beide persoonlijk onderhouds plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd.”

Ook in de verdere motivering in de bestreden beslissing wordt daarenboven meermaals uitdrukkelijk en terdege rekening gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd op het ogenblik waarop hij zijn land van herkomst verklaart te hebben verlaten.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 31 december 2017 achttien jaar werd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, schrijven Dienst Voogdij van 9 maart 2018). Derhalve is het terecht dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker meerderjarig werd en dat het Kinderrechtenverdrag op hem niet kan worden toegepast. Op welke wettelijke basis of welke reden(en) verzoeker zich steunt waar hij poneert dat de commissaris-generaal hem op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing alsnog had moeten beschouwen als minderjarige, de bepalingen op het Kinderrechtenverdrag op hem had moeten toepassen en het hoger belang van het kind in rekening had moeten brengen, kan in dit kader niet worden ingezien. Uit de door hem als geschonden opgegeven bepalingen blijkt zulks alvast niet.

Verzoeker vestigt in het verzoekschrift tevens de aandacht op zijn gebrek aan scholing en zijn lage intelligentiegraad. In deze wijst hij op de cijfers en referentieleeftijd zoals deze blijken uit de door hem neergelegde resultaten van een IQ-test (adm. doss., stuk 27, map met ‘documenten’). De Raad merkt op dat deze cijfers en referentieleeftijd ernstig gerelativeerd worden door het verslag van CONSTATS asbl dat verzoeker neerlegde (*ibid.*). In dit verslag wordt aangegeven dat verzoekers bewustzijn helder is, dat zijn aandacht en concentratie wel gestoord lijken aangezien hij vaak niet of vermijndend antwoordt, dat er een goede oriëntatie in *triplo* is, dat verzoekers geheugen intact lijkt maar wel anamnestiche hiaten vertoont, dat verzoekers intellectuele functies grotendeels intact lijken, dat zijn denken *qua* tempo normaal lijkt en dat de IQ-inschatting zoals beschreven in de IQ-test niet volledig wordt gevolgd. De onderzoeker stelt daarbij te vermoeden dat taal- en culturele factoren, concentratieproblemen, vermijding, herbeleving en angst een belangrijke rol spelen. Dat verzoeker een dermate laag IQ zou hebben als voorgehouden, kan aldus niet zomaar worden aangenomen. Dit geldt nog des te meer nu uit voormeld verslag blijkt dat verzoeker bij machte bleek om testen te begrijpen die aan hem werden uitgelegd. Eveneens blijkt uit de gehoorverslagen van het CGVS dat verzoeker goed begreep waarom hij aldaar werd gehoord, dat hij de gestelde vragen begreep en dat hij hierop op normale wijze kon antwoorden. Aldus wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Dat u over een zeer beperkt IQ zou beschikken, zoals aangehaald door het CLB Waasland, wordt door CONSTATS asbl zelf niet gevolgd omdat bijvoorbeeld taal- en culturele factoren alsook de eerder aangehaalde problemen een belangrijke invloed kunnen uitoefenen op deze lage score. Uit de notities van uw tweede onderhoud blijkt ook duidelijk dat u zonder omwegen of moeilijkheden hebt kunnen antwoorden op vragen betreffende uw kennis over uw eigen district of over uw directe leefwereld in het algemeen. Op sommige kennisvragen over uw eigen district in Afghanistan heeft u ook correct kunnen antwoorden, (...).”

Gelet op het voorgaande, mocht van verzoeker minstens worden verwacht dat hij bij machte zou zijn om eenduidige verklaringen af te leggen en dat hij zou kunnen antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen over zijn identiteit, etnie, gezin, leefwereld, activiteiten en onmiddellijke leefomgeving en over zijn reis naar Europa.

Verzoeker vestigt daarnaast uitgebreid de aandacht op de neergelegde stukken omtrent zijn medische problemen, die enerzijds bestaan uit een aantal fysieke letsels en anderzijds uit psychische problemen. In dit kader wijst verzoeker onder meer op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet vormt het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat, in de mate waarin het verslag van CONSTATS asbl zich uitspreekt over het causaal verband tussen de hierin opgesomde letsels en symptomen en verzoekers aangevoerde problemen, dit attest hierover geen zekerheid biedt. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de erin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van wat hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Dit geldt *in casu* nog des te meer nu in het attest van CONSTATS asbl uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de vermindering die bij verzoeker werd geobserveerd de klachtenpresentatie moeilijk in te schatten maakte en heeft geleid tot een gebrekkig(e) anamnese en klinisch onderzoek. Zo aangenomen kan worden dat verzoeker in het verleden slachtoffer is geworden van bepaalde daden van geweld, staat derhalve niet onomstotelijk vast dat deze daden geschieden in het kader van intrafamiliaal geweld vanwege zijn vader en zijn ooms en in de omstandigheden zoals door verzoeker geschetst.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, indien aangenomen kan worden dat verzoeker in het verleden slachtoffer werd van intrafamiliaal geweld vanwege zijn vader en zijn ooms, dit loutere gegeven niet kan volstaan om aan te tonen dat hij heden nood zou hebben aan internationale bescherming. Dit is met name niet het geval wanneer er, zoals reeds hoger werd aangegeven, goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Dergelijke goede redenen kunnen onder meer bestaan uit het gegeven dat verzoeker kennelijk verzaakt aan de medewerkingsplicht en weigert zicht te bieden op zijn werkelijke identiteit, gezin, herkomst, opeenvolgende verblijfplaatsen, profiel, leefwereld, activiteiten, levensloop en netwerk. In dit kader kan worden vastgesteld dat de neergelegde stukken omtrent verzoekers medische problemen geenszins uitsluitel (kunnen) bieden over het ogenblik waarop, de plaats waar en de omstandigheden waarin hij precies slachtoffer zou zijn geworden van intrafamiliaal geweld.

Verzoeker stelt dat hij afkomstig is van Afghanistan, aldaar slachtoffer werd van huiselijk geweld vanwege zijn vader, daarom het land verliet en nadien in Iran opnieuw slachtoffer werd van bepaalde handelingen vanwege zijn ooms.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient hij alle nodige elementen ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om

internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Zoals hierboven, onder punt 2.3.2. reeds werd uiteengezet, behoeven, indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In dit kader blijkt vooreerst uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker, die ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit en herkomst geen stukken bijbrengt, tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn eigen identiteit. Bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde hij namelijk initieel dat zijn achternaam H. was (adm. doss., stuk 26, bijlage 26). Later veranderde hij dit echter in A., ontkende hij dat hij ooit een andere naam had gebruikt en ontkende hij de naam H. initieel te hebben opgegeven (adm. doss., stuk 15, gehoorverslag 15 februari 2017, p. 3; stuk 25, verklaring DVZ, nr. 1). Dat dit, zoals verzoeker bij het CGVS voorhield, te wijten zou zijn aan een fout van de tolk, kan gelet op het grote verschil tussen beide namen bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Verzoeker legde eveneens kennelijk tegenstrijdige verklaringen af over zijn etnie. Zo verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet te weten van welke etnie hij is (adm. doss., stuk 25, verklaring DVZ, nr. 6d), doch gaf hij later bij het CGVS aan dat hij Tadzjiek van etnie was, net als zijn beide ouders (adm. doss., stuk 15, gehoorverslag 15 februari 2017, p. 4).

Daarenboven legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over zijn broers. Bij de DVZ verklaarde hij slechts drie broers van dezelfde moeder en vader te hebben (adm. doss., stuk 15, gehoorverslag 15 februari 2017, p. 3; stuk 25, verklaring DVZ, nr. 17), terwijl hij bij het CGVS in dit kader melding maakte van nog een extra, vierde broer (adm. doss., stuk 15, gehoorverslag 15 februari 2017, p. 6).

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op basis van de stukken van het administratief dossier met recht het volgende overwogen:

“U slaagt er echter niet in geloofwaardige verklaringen af te leggen over uw eigen leefwereld en uw eigen activiteiten toen u in Baghlan woonde. Gezien uw vertrek in 2014 moet u een leeftijd hebben gehad van 14, 15 jaar toen u Baghlan verliet. Gezien uw jonge leeftijd en psychologische problemen wordt zeker niet verwacht dat u over elk detail in uw leven gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen, toch mag worden verwacht dat u iets meer informatie zou kunnen geven over de zaken waarover u vertelt en die betrekking hebben op uw eigen leefwereld en activiteiten. Zo slaagt u erin twee families te benoemen die het dichtst tegen jullie huis woonden, de familie van An (...) en de familie van A. (...) (CGVS2, p. 5). Vreemd genoeg kunt u echter niet vertellen hoeveel zonen An (...) had (CGVS2, p. 5). Ook gepeild naar een naam van een van zijn zonen, geeft u aan dit niet te weten. Van A. (...) weet u dan weer wel dat hij twee zonen had, maar gevraagd naar hun namen, moet u daarover eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS2, p. 5). Het is totaal onwaarschijnlijk dat een Afghaanse jongen van veertien jaar, levend op het platteland, geen enkele naam kan geven van zonen van zijn naaste buren of zelf het aantal inwoners niet weet van een huis naast het zijne. Gevraagd hoe het kwam dat u geen andere jongen kende in uw dorp, zegt u dat u met niemand een relatie had (CGVS2, p. 21). Nochtans haalt u aan dat u buiten kwam (CGVS2, p. 21), dat u op de velden werkte en stenen kapte en deze naar te bouwen huizen bracht (CGVS2, p. 7). Verwacht mag worden dat u dan toch enige personen uit uw eigen dorp zou kennen. Uw verklaring dat het problemen zou geven als u te laat thuis kwam, kan geen verklaring bieden voor deze lacune, gezien u toch wel veel activiteiten buitenshuis had.

Bovendien bent u ook niet eenduidig en geloofwaardig over uw eigen activiteiten in Awlad, de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan. Zo haalt u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud aan dat uw vader twee jerip land bezat, waarvan hij het werk uitbesteedde aan een boer (CGVS1, p. 5). Gevraagd naar uw eigen activiteiten zei u toen dat u steenkapper was en er geen andere activiteiten op nahield (CGVS1, p. 8). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud zegt u dan weer dat u zelf ook meehielp op de velden, naast uw activiteiten als steenkapper (CGVS2, p. 7). En terwijl u tijdens het eerste onderhoud perfect kon schatten dat uw vaders gronden twee jerip groot waren, zegt u tijdens uw tweede onderhoud dat het twee kleine stukken waren, maar je de omvang in de maateenheid jerip niet kent (CGVS2, p. 8). Vanzelfsprekend mag ook van u worden verwacht dat u minstens eenduidige verklaringen aflegt over uw vaders eigendommen en uw eigen activiteiten.

Gezien uw verklaringen dat u zelf ook meehielp op de velden, en u ook geloofwaardig kunt vertellen over de wijze waarop bepaalde gewassen worden geteeld, is het daarentegen uiterst merkwaardig dat de door u gegeven informatie over de momenten waarop de gewassen worden geteeld in uw regio van herkomst allerm minst strookt met de objectieve informatie die werd toegevoegd aan het dossier. Vanzelfsprekend moet van u geen exacte tijdsindicatie worden verwacht, doch mag worden aangenomen dat u de oogst- en zaaimomenten van de gewassen in uw geboorteregio Baghlan wel ten opzichte van elkaar kunt inschatten en volgens de seizoenen, gezien u verklaart mee te hebben geho(...)pen. Zo verklaart u dat de rijst werd geoogst als het nog warm is. In realiteit wordt rijst geoogst vanaf oktober (CGVS2, p. 11). De aardappelen worden volgens u dan weer geoogst toen het weer wisselvallig was, terwijl volgens de info de aardappelen in Baghlan reeds geoogst worden in juli en augustus, de zomermaanden dus (CGVS2, p. 11). Zelf zegt u ook dat het behalve in de winter warm was in de andere seizoenen (CGVS2, p. 20). Bovenstaande objectieve informatie strookt dan weer evenmin met uw verklaring dat rijst in uw regio als eerste gewas werd gezaaid en als eerste gewas werd geoogst (CGVS2, p. 11).

Ook uw andere activiteiten in Baghlan, die van steenkapper, kunt u niet aannemelijk maken. U haalt aan dat u steenkapper was, de stenen met uw ezel naar te bouwen huizen bracht en muren hielp bouwen, en dit steeds in uw eigen dorp. Merkwaardig genoeg kunt u echter niet vertellen voor wie u huizen zette en wie die huizen bouwde en voor wie of met wie u dus werkte (CGVS2, p. 7-8). Gevraagd naar welke dorpeling u bijvoorbeeld eens het meeste stenen diende te brengen, zegt u dit niet te weten (CGVS2, p. 8). Daarnaast slaagt u er ook niet in te vertellen hoe een huis in het rurale Baghlan gebouwd werd, terwijl u er net bij betrokken zou zijn geweest. Zo zegt u dat er stenen als fundering gelegd werden, en dat dan het huis van modder wordt gemaakt, maar hoe die muren van modder effectief gebouwd werden, weet u niet (CGVS, p. 8). Voor iemand die mee hielp met de bouw van huizen, of er toch zeker bij betrokken was, is het weinig geloofwaardig dat die er niet in slaagt er enige informatie over te geven. Voorts moet worden opgemerkt dat u weliswaar enkele feiten en dorpen kunt benoemen uit uw regio, maar wanneer er dan wordt op doorgevraagd blijkt dat u er amper iets over kunt vertellen. Zoals eerder gezegd, moet van een minderjarige zeker geen uitgebreide kennis worden verwacht, toch mag worden aangenomen dat hij de dorpen rondom zijn dorp correct weet te liggen en juiste verklaringen kan afleggen over de zaken die hij aanhaalt over zijn eigen regio. Het is opmerkelijk dat u daar allerm minst in slaagt. Zo slaagt u erin de naam van een school in uw regio correct te benoemen, de Mir Ghulam Rasool Sahid school, maar kunt u vreemd genoeg niet zeggen tot welke graad de jongeren naar deze school konden gaan. Frappanter nog is dat u zelfs niet weet wanneer de leerlingen uit deze school grote vakantie hadden (CGVS2, p. 6-7). U hoeft zelf geen school te hebben moeten lopen om te zien wanneer uw leeftijdsgenoten voor lange tijd niet naar school hoefden te gaan en zoals u wellicht ook voor enkele maanden dienden te werken om hun huishouden te dienen of gewoon op straat konden spelen gedurende die vakantiemaanden. Volgens de informatie in het dossier ligt deze school in het dorp genaamd Soq, terwijl u spreekt van Mirza Khel. Ook noemenswaardig is dat u weliswaar de naam van Zia-Ul-Haq correct laat vallen, maar aangeeft dat deze persoon tot op het moment van uw vertrek nog tegen de overheid vocht, het districtshuis had aangevallen en de politie schrik van hem had (CGVS2, p. 17). Nochtans toont objectieve informatie in het dossier aan dat Zia-Ul-Haq zich reeds in 2012 overgegeven had aan de overheid en samen met zijn strijders de wapens ingeleverd had. Hiermee geconfronteerd ontkent u deze informatie gewoonweg, wat niet ernstig is. De vaststelling dat u bepaalde informatie etaleert, maar er ofwel amper bijkomende informatie over kunt geven die nochtans meer betrekking hebben op uw leefwereld of gewoonweg foutieve informatie over vertelt, doet vermoeden dat u bepaalde informatie hebt ingestudeerd.

Voorts moet worden opgemerkt dat uw geografische kennis over uw geboortestreek nihil is. Hoewel u enkele dorpen kunt benoemen en lokaliseren, wordt toch vastgesteld dat u bepaalde kennis, die toch mag worden verwacht van iemand die er veertien jaar zou hebben gewoond, ontbeert. Wat het meest in het oog springt is uw benoeming van uw eigen district. Zo zegt u dat Awlad in het district Khost wa Feng ligt (CGVS, p.4), terwijl het district Khost wa Feng reeds in 2005 werd opgesplitst in een gelijknamig district en in de districten genaamd Farang Wa Gharu en Guzargahi Nur. Uw geboortedorp Awlad behoorde sindsdien tot het district Farang Wa Gharu. Administratief gezien is Farang Wa Gharu sindsdien een volwaardig district. Er kan worden aangenomen dat men in de volksmond nog vaak sprak van Khost wa Feng, maar gezien Farang Wa Gharu toch al van 2005, toen u een leeftijd had van 6 jaar, administratief werd opgericht is het niet aannemelijk dat u dit niet ter ore zou zijn gekomen. Straffer nog, geconfronteerd met de benaming Farang Wa Gharu doet dit bij u geen belletje rinkelen. U antwoordt na aandringen dat Farang Wa Gharu een gebied is, waarbij Farang uw gebied is en Gharu een ander gebied is (CGVS2, p. 10). Geconfronteerd met dat andere district, Guzargahi Nur, zegt u in eerste instantie dat u hoorde van mensen dat het een gebied was, maar dat u noch weet wat voor gebied het is noch waar het gelegen is (CGVS2, p. 10). In tweede instantie zegt u nooit van Guzargahi Nur gehoord te hebben (CGVS2, p. 20). Vervolgens is het merkwaardig dat u correct kunt weergeven dat de Dash-e-

Shahan moskee in Morad Shar ligt, maar u de weg naar Morad Shar niet kunt uitleggen (CGVS2, p. 6). Na heel wat omwegen kunt u enkel zeggen dat men de weg dient te nemen en het dorp Deh Toraji in dezelfde richting ligt. Naast het objectieve gegeven dat men nog enkele dorpen moet passeren en Deh Toraji niet terug te vinden is op de kaart die werd bijgevoegd in het dossier, komt uw uitleg allerm minst doorleefd over. De Hazratsahib moskee, die eveneens in Morad Shar ligt niet kent, kent u dan weer niet (CGVS2, p. 5). Ook de dorpen tussen uw dorp en Dahana Farang zijn u onbekend. U slaagt er opnieuw slechts in één dorp, genaamd Asia Saki, op te sommen, terwijl er toch heel wat dorpen op de weg van Awlad naar Dahana Farang liggen (CGVS2 p. 9). Ook Asia Saki is niet terug te vinden op de kaart. Ook zegt het nabijgelegen dorp Yamak u niets (CGVS2 p. 10). Incoherent met uw eerdere verklaring zegt u over Mirza Khel, een dorp door u genoemd wanneer u het heeft over de school, dat dit dorp op de weg naar Dahana Farang ligt (CGVS2 p. 9-10). Marza Khel ligt echter veel zuidelijker dan Dahana Farang en allerm minst op de weg vertrekkende van uw dorp. Gevraagd naar de dorpen richting Zaroy vanuit Awlad zegt u eveneens foutief dat Zaroy het enige dorp is. Voor de volledigheid moet worden gezegd dat u wel de dorpen in de richting van Aspiyan kunt benoemen (CGVS2 p. 9-10), maar dat weerhoudt er het CGVS niet van te concluderen dat uw kennis over uw eigen district ontoereikend is voor iemand die er toch tot zijn veertien of vijftien jaar zou hebben gewoond en ook heel veel buiten kwam, als steenkapper, helper bij de bouw van huizen en als landbouwer.

Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de wijze waarom u naar Europa bent gekomen. U legt namelijk weinig geloofwaardige en ook incoherente verklaringen af over de manier en wijze dat u vanuit uw geboortedorp Awlad naar Iran zou zijn gevlucht, over de geldsom die u de smokkelaar diende te moeten betalen (...).

Vooreerst is het uiterst merkwaardig dat u niet meer weet in welk seizoen u bent vertrokken of welk weer het was op het moment dat u de deur van uw ouderlijke huis achter zich dichttrok. Want, hoewel u te kennen geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u de seizoenen niet kent, dient toch te worden vastgesteld dat u deze spontaan opnoemt en wel weet wat er gebeurde in de winter en in de zomer (CGVS2, p. 8). Ook vreemd is dat u aangeeft dat er op de Salang Pass sneeuwruimers staan, maar dat u niet weet of er effectief ook sneeuw lag op het moment van uw vertrek. Uw verklaring dat u zich niet alles kunt herinneren omwille van de verschrikkelikheden en gruwelikheden die u meemaakte kan hierbij maar gedeeltelijk in rekening worden gebracht. Het betreft hier namelijk geen recapitulatie van de verschrikkelijke zaken die u heeft meegemaakt, maar een loutere waarneming van het moment waarop u Afghanistan verliet.

Over de financiering van uw vlucht legt u dan weer incoherente verklaringen af. Zo zegt u tijdens uw eerste onderhoud dat uw moeder in het geheim als kleermaakster had gewerkt en u daardoor wat geld kon meegegeven (CGVS1, p. 14), terwijl u op uw tweede onderhoud verklaart dat uw moeder juwelen had verkocht (CGVS2, p. 19). Vervolgens is het weinig plausibel dat u er geen idee van heeft hoeveel geld uw moeder u in totaal had meegegeven (CGVS2, p. 18). Wat u wel weet, is dat u geen geld meer had aan de grens in Nimroz om uw smokkelaar te betalen om u de grens over te helpen (CGVS2, p. 19). Wanneer echter uw auto- en busritten en hoteluitgaven worden opgeteld moet uw moeder u in totaal zo'n 1.300 tot 1.500 Afghani hebben geschonken, wat neerkomt op zo'n 30 dollar. Objectieve informatie toont namelijk aan dat een vlucht naar Iran toch al snel enkele honderden dollars kost. Verder weg uit Iran enkele duizenden. En indien u al aannemelijk zou hebben kunnen maken dat u geen geld had om een smokkelaar te betalen, is het daarentegen totaal onaannemelijk dat u er geen enkel idee van heeft hoeveel de smokkelaar vroeg om u vanuit Afghanistan Iran binnen te loodsen (CGVS2, p. 19). U zegt dat de smokkelaar u gegijzeld hield tot u hem al werkende in Iran terug zou betalen. Maar op de vraag hoeveel u hem dan in totaal diende terug te betalen (CGVS2, p. 19), of hoeveel dagen u effectief voor hem zou hebben moeten werken tot het bedrag was terugbetaald, is u totaal vreemd (CGVS2, p. 23). U weet enkel dat u 50 toman per dag verdiende, wat toen neerkwam op 0,02 dollar. Vanzelfsprekend is de door u geschetste wijze van hoe u van uw geboortedorp naar Iran bent gereisd ongeloofwaardig, waardoor er weinig geloof kan worden gehecht aan uw voorstelling alleen te hebben gereisd en gereisd te hebben vanuit Awlad."

Verzoeker betwist de voormelde vaststellingen niet. Wel tracht hij deze in het verzoekschrift, onder meer middels verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Raad en naar de richtlijnen van UNHCR, opnieuw toe te schrijven aan zijn psychische problemen. Verzoeker kan in dit betoog echter geheel niet worden gevolgd. In tegenstelling tot wat hij tracht te laten uitschijnen, kan uit de neergelegde stukken inzake zijn medische problemen immers niet worden afgeleid dat verzoeker niet bij machte mocht worden geacht om eenduidige verklaringen af te leggen en te kunnen antwoorden op eenvoudige en elementaire kennisvragen over zijn identiteit, etnie, gezin, leefwereld, activiteiten en onmiddellijke leefomgeving en over zijn reis naar Europa (adm. doss., stuk 27, map met 'documenten').

Hoewel het onderzoek dat op verzoeker werd uitgevoerd wees op een (waarschijnlijk complexe) posttraumatische stressstoornis en verzoeker een aantal psychische problemen en symptomen vertoont, blijkt hieruit niet dat hij omtrent de voormelde elementen geen volwaardige verklaringen zou kunnen afleggen. Wat hieruit wel blijkt, en tevens ondersteuning vindt in het betoog dat verzoeker in het verzoekschrift voert aan de hand van rechtspraak en algemene informatie, is dat deze problemen interfereren met het adequaat vertellen van zijn asielrelaas, dat verzoeker problemen kent of dreigt te blokkeren of decompenseren wanneer er intrusieve vragen worden gesteld, zijn vermijdingsmechanisme niet meer werkt en hij rechtstreeks geconfronteerd wordt met bepaalde gebeurtenissen en dat het daarom afgeraden is om hem te confronteren met traumatische gebeurtenissen die waarschijnlijk retraumatisatie opwekken. Waar in het attest van CONSTATS asbl gewag wordt gemaakt van het ontbreken van herinneringen en dissociaties, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het op voormeld vlak is dat deze een rol spelen en dat deze verzoeker kunnen verhinderen om rechtstreeks te verhalen over de door hem ondergane, traumatiserende gebeurtenissen.

Voor het overige wordt in het verslag slechts gesteld dat verzoekers bewustzijn helder is, maar dat zijn aandacht en concentratie gestoord lijken omdat hij vaak niet of vermijndend antwoord op een vraag, dat er een goede oriëntatie in *triplo* is, dat verzoekers geheugen intact lijkt maar anamnestic hiaten vertoont, dat zijn intellectuele functies grotendeels intact lijken, dat zijn denken *qua* tempo normaal lijkt maar dat er *qua* beloop vaak niet op een vraag wordt ingegaan, dat verzoeker kampt met besluiteloosheid en dat zijn voorstelling en waarneming op momenten gestoord lijken. Hieruit kan niet worden afgeleid dat niet van verzoeker mag worden verwacht dat hij gedegen verklaringen zou kunnen afleggen over dermate eenvoudige, elementaire en essentiële gegevens als zijn eigen naam, etnie, broers, activiteiten, leefwereld, herkomst, onmiddellijke leefomgeving en reis naar Europa. Zulks wordt nergens in de neergelegde stukken vermeld.

Uit wat voorafgaat, blijkt genoegzaam dat verzoeker geen dienstige uitleg verstrekt voor zijn kennelijk leugenachtige verklaringen over zijn identiteit, etnie, gezin, leefwereld, activiteiten, onmiddellijke leefomgeving en reis naar Europa. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoeker op ernstige wijze heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals omschreven in zowel de bestreden beslissing als het voorgaande.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, werd verzoeker bij het CGVS reeds duidelijk gewezen op het gebrek aan geloofwaardigheid inzake zijn herkomst en de op hem rustende medewerkingsplicht en werd hem de kans geboden om alsnog de waarheid te vertellen. Desalniettemin koos hij ervoor om te volharden in en vast te houden aan zijn kennelijk leugenachtige verklaringen. Ook heden persisteert hij hierin.

Verzoeker weigert aldus moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke identiteit, etnie, (familiale) profiel, achtergrond, (recente) herkomst, opeenvolgende verblijfplaats(en), situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten en kan hij met het aantonen van zijn medische problematiek niet volstaan om het bestaan van een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn medische problemen en naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon, doch blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

Volledigheidshalve kan in het kader van het voorgaande nog worden opgemerkt dat verzoekers medische problemen op zich geen verband houden met één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke identiteit, etnie, (familiale) profiel, achtergrond, (recente) herkomst, (opeenvolgende) verblijfplaats(en), situatie en problemen. Het is nochtans zijn taak om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële profiel, verblijfplaatsen, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofde niet voorhanden is.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN